ufo-nyt

SUFOI ©

34. årg. 1992 Nr. 2

Nedstyrtede ufoer
I Voyagers fodspor
Jagten på dr. Buskirk
Vrimmel af mærkelige væsner

FORSIDEN:
Trick-foto lavet af Peter Winther-Sørensen

SUFOI inviterer til fest - side 6

Indhold

Skandinavisk UFO Information

SUFOI
Postboks 6, 2820 Gentofte,
tlf. 86 28 90 61
Giro 9 11 77 25
Normal ekspeditionstid: kl. 18-23

SUFOI's formål og ledelse:
Se side 23

ANSVARSHAVENDE REDAKTØR:
Kim Møller Hansen

REDAKTIONELLE MEDARBEJDERE:
Ole Henningsen, Flemming Rasmussen, Inge H. Svane

TEGNERE TILKNYTTET UFO-Nyt:
Henrik Klinge Pedersen, Stefan Harboe Andersen, Dezsö Sternoczky

PRODUKTION:
Sats og tryk er udført af SCOOP Tryk, Valby - 31 16 44 90

DISTRIBUTION:
Avispostkontoret, København V.

ANNONCER:
Redaktionen modtager gerne reproklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

ARTIKLER:
Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

SIDSTE FRIST FOR INDLEVERING AF STOF:
Den 2. juli 1992 for stof til nr. 3, som udkommer den 15. august. Den 2. oktober 1992 for stof til nr. 4, som udkommer den 15. november

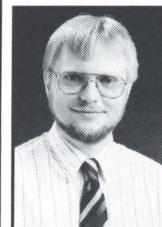
ABONNEMENT:
UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 1992 er Dkr. 187,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 50,00 (i alt kr. 237,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland og lande uden for Skandinavien. Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (1992-96 incl.) for kr. 935,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1185,00.

ADRESSEÆNDRINGER:
Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOIs medlemsarkiv:
Jan Hansen, Posekærvej 42,
6200 Åbenrå

UFO-Nyt udgives af Skandinavisk UFO Information (SUFOI) • Postboks 6 • 2820 Gentofte • tlf. 86 28 90 61
SUFOI reg. nr. 3148/3149 ISSN 0049-4976

Bevisbyrden er vores

AF PER ANDERSEN

Det må være rumskibe, for hvad kan det ellers være? Dette er i ufokredse en meget almindelig tankegang. Man betragter et antal observationer - fx nærobservationer af tredje grad - og forsøger at finde en naturlig forklaring på dem (i bedste fald). Hvis det mislykkes, så er der jo kun muligheden tilbage, at det er rumskibe fra universet.

Sådan argumenterer visse ufoforskere. Men den holder ikke! Når man opererer med en så kontroversiel og usædvanlig teori, at ufoer er rumskibe, er en „negativ" bevisførelse ikke nok. Det er altså ikke nok at bruge udelukkelsesmetoden og sige, at man med sin begrænsede fantasi ikke kan finde andre forklaringer på det folk ser, end at de skulle være rumskibe.

I stedet er det nødvendigt med en „positiv" form for beviser. I hvert fald hvis vi skal tages alvorligt af andre end os selv.

Nu er det ikke altid nemt at komme med positive beviser, når man har at gøre med et flygtigt fænomen som ufoer. Det har SUFOI's arbejde gennem 35 år vel vist. Men i de tilfælde, hvor det er muligt, så bør vi koncentrere os om en positiv bevisførelse.

Man undres derfor i høj grad, når man læser Stanton Friedmans afsluttende rapport på hans arbejde med den kontroversielle MJ12-sag. Rapporten er Friedmans konklusion på et flerårigt arbejde med MJ12-sagen, financieret med 16.000 USD fra Fond for UFO Research. En behandling af rapporten findes andetsteds i dette nummer af UFO-Nyt.

Det, der i denne forbindelse undrer er, at Friedman i rapporten om MJ12-dokumenterne har valgt udgangspunktet „at hvad angår spørgsmålet om dokumenter hviler bevisbyrden på de, der påstår, at dokumenterne er falske".

Måske er dette juridisk rigtigt, når nogen påstår, at en check eller et andet dagligdags dokument er falsk. I dette tilfælde snakker vi imidlertid ikke om et „dagligdags" dokument, men om et påstået officielt dokument med bevis for, at ufoer er rumskibe. Dokumentet er ikke officielt frigivet, men er blevet sendt anonymt til en af MJ12-forskerne.

Kilden til dokumentet er ukendt, og der findes ingen officiel bekræftelse. Derfor kan man ikke - som Stanton Friedman gør det - tage udgangspunktet, at dokumentet er ægte, med mindre andet kan bevises. På trods af, at Friedman uden tvivl har gjort et stort stykke arbejde omkring MJ12-sagen, er det ikke nok at modbevise argumenterne for, at dokumenterne er falske.

Det, der er brug for i MJ12-sagen, og i andre lignende situationer, er positive beviser for dokumenternes ægthed. Bevisbyrden må ligge på vores skuldre - og ikke på dem, der er tvivlende over for ufoernes eksistens! ■

UFO-kongres i Polen

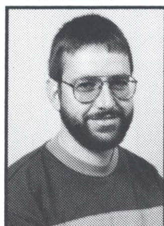
Den polske forening ANTROVIS inviterer alle interesserede til kongres i dagene 30.-31. maj 1992 i byen Wroclaw i det sydvestlige Polen. Kongressen har titlen „UFO - Life In The Universe".
Nærmere oplysninger fås hos ANTROVIS, Postbox 2023, 50-954 Wroclaw, Polen.

(Tegning: Stefan Harboe Andersen)

I Voyagers fodspor

AF KIM MØLLER HANSEN

Voyagers 12 år lange rejse gennem solsystemet er den længste opdagelsesrejse, nogen rumsonde har foretaget. På disse 12 år har de to rumsonder fotograferet og kortlagt både de fire store ydre planeter og deres mere end 50 måner.

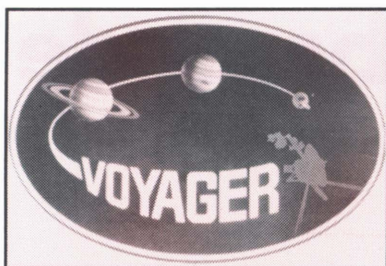
Rejsen var ikke blot en videnskabelig triumf, men også et teknisk drama, hvor jordkontrollen gang på gang måtte redde rumsonderne fra at miste kontakten med Jorden. I bogen „I Voyagers fodspor", skrevet af Helle og Henrik Stub, fortælles hele historien om Voyager-projektet og om de planer, der i de kommende år ligger for solsystemets udforskning.

Voyagers flyvning er nemlig kun begyndelsen på udforskningen af det ydre solsystem. I de kommende 10 år vil det ydre solsystem blive udforsket af tre rumsonder, der alle opsendes af USA: Galilei, Cassini og CRAF.

Galilei blev opsendt i oktober 1989 med rumfærgen Atlantis og vil nå frem til Jupiter i december 1995. Undervejs vil den også se nærmere på asteroiderne Gaspra og Ida. I april 1996 opsendes Cassini med en Titan raket. Cassinis mål er Saturn og månen Titan.

I august 1995 opsendes CRAF (Comet Rendezvous and Asteroid Flyby). Målet er komet Kopff, der kredser i en aflang bane mellem Mars og Jupiter. CRAF skal i perioden 1995-2003 kredse om kometen og endda

Voyager møder Saturn, sådan som en tegner opfatter det. Tegning fra bogen „I Voyagers fodspor".

landsætte to sonder på den. Kometerne er interessante undersøgelsesobjekter, fordi de er dannet uden for Neptuns bane og derfor i det meste af deres liv har ligget i dybfrossen tilstand.

„I Voyagers fodspor" er udgivet af Gyldendal i „Tycho Brahe-serien" i samarbejde med Tycho Brahe Planetarium i København. I serien er også kommet følgende titler: „Rejsen til Månen", „Universet i forandring", „Russerne i rummet", „Jordenset udefra" og „Astronomi for øjet".

Alle bøgerne i serien er på 48 sider, flot illustreret og skrevet i et mundret sprog. Bøgerne er en god og fyldig introduktion til et stort og spændende område. ■

Jagten på Exmoor-uhyret

På Exmoor-heden i Sydengland er der i mange år set store sorte og brune kattelignende rovdyr, som slet ikke hører til i Sydengland. De mystiske katte har dræbt i hundredevis af får. Men hvad er det egentlig for nogle dyr?

Det var dette spørgsmål, som ekspeditionen under ledelse af zoologen Lars Thomas tog til England for at besvare. „Operation Exmoor" varede næsten en måned, og deltagerne fandt nogle af de overfaldne får, spor efter rovdyrene og mange øjenvidneberetninger.

Konklusionen er, at der med ret stor sikkerhed er en bestand af frit levende pumaer på Exmoor-heden, hvilket i sig selv er ganske usædvanligt. Problemet er bare, at pumaerne kun kan forklare nogle af de mange observationer. Og hvis der er andre kattelignende rovdyr end pumaer på heden, hvad kan disse så være? Dette får vi ikke svar på i denne lille, velskrevne bog, men mon ikke der skulle være basis for en efterfølgende ekspedition til Exmoor.

„Jagten på Exmoor-uhyret" er på 41 sider, koster 56,00 kr og er udgivet af Andersen Bogservice.

Kim Møller Hansen

Budskabet fra Jorden

„Dette Voyager rumskib er bygget af Amerikas Forenede Stater. Vi er et samfund på 240 millioner indbyggere blandt de mere end 4 milliarder, der bebor planeten Jorden. Vi mennesker er stadig opdelt i nationalstater, men disse stater er nu hurtigt på vej til at blive en enkelt, global civilisation.

Vi sender dette budskab ud i universet. Det kan sandsynligvis overleve en milliard år til en fremtid, hvor vores civilisation er fundamentalt ændret, og Jordens overflade ikke kan genkendes. Blandt mælkevejens 200 milliarder stjerner, er der nogle - måske mange - som har beboede planeter. Hvis en sådan civilisation opfanger Voyager og kan forstå dens budskab, så lyder det således:

Dette er en hilsen fra en fjern lille verden, et udvalg af vore lyde, vore billeder og musik, vore tanker og følelser. Vi forsøger at overleve i vor tid, så vi kan leve i jeres. Vi håber engang, efter at have løst de problemer vi står overfor, at slutte os til en galaktisk civilisation. Denne plade udtrykker vort håb og gode hensigter i et enormt og frygtindgydende univers."

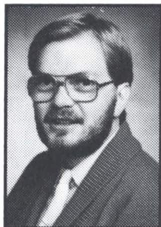
Jimmy Carter
Præsident for Amerikas Forenede Stater
Det Hvide Hus
16. juni 1977

Hver Voyager-rumsonde medfører en grammofonplade af kobber. Pladen har en diameter på 30 cm, og kan afspilles med en nål, som også er anbragt på sonden. Pladen indeholder 116 billeder, 90 minutters musikindslag samt hilsener på 55 sprog. Foto fra bogen „I Voyagers fodspor".

Repræsentantskabsmøde i marts

AF PETER NØRGAARD

Er Nessie en ufo?

Det halvårlige møde i SUFOIs ledelse blev afholdt i København den 28-29. marts 1992. Næstformand Per Andersen havde sammensat et spændende program til det åbne møde om lørdagen.

De 20 fremmødte blev budt velkommen af SUFOIs formand, hvorefter ordet blev givet til Lars Thomas, kendt fra sin deltagelse i flere forskellige TV-quizzer.

Lars Thomas har utrolig mange interesser og tilbyder foredrag om vidt forskellige emner lige fra „På safaritur i Kenya“ til „Jack the Ripper“. Mellem disse to yderpunkter ved Lars Thomas en masse om afskyelige snemænd, den tasmanske pungulv (uddød ?), søslanger, søuhyrer og spor efter eksistensen af et ukendt kattedyr på Exmoor-heden i England.

Overskriften for dagens 2 timers medrivende foredrag var cryptozoologi, altså læren om de skjulte dyr. Lars Thomas guidede os på en intens og ofte humoristisk facon gennem denne slørede og mystiske verden. Vi blev alle noget klogere bl.a. om graden af sandsynlighed, for at Loch Ness-uhyret eksisterer. Nessie er i hvert fald ikke en ufo, men nærmere en uso - et uidentificeret svømmende „objekt“.

Hvad ved vi nu om Lyngby-videoen?

Torben Birkeholm gennemgik videosagen fra 1988, som siden da har været undersøgt på kryds og tværs af flere forskellige kompetente personer. Dels selve videoen, der har været kørt i slow motion, hvilket har vist, at objektet passerer bag bl.a. nogle telefontråde. Og dels er der lavet flere forskellige fotomontager fra observationsstedet i et forsøg på at få alle vinkler og genstande til at passe sammen.

Selvom det nu er 4 år siden (sagen har dog ligget stille i et par perioder), er det ikke lykkedes for nogen at komme med det afgørende gennembrud og dermed en sandsynlig forklaring. Faktisk har der løbende meldt sig flere nye spørgsmål i takt med, at man har fået besvaret andre. Det er sikkert ikke det sidste, vi har hørt til Lyngby-videoen.

De mystiske dokumenter

Per Andersen rundede dagens foredrag af med en detaljeret og meget spændende gennemgang af gamle og nye kendsgerninger og teorier angående de meget omdiskuterede MJ12-dokumenter.

Det er tilsyneladende et faktum, at der har eksisteret en gruppe ved navn MJ12, men hvad den præcist har beskæftiget sig med, kan ikke siges med sikkerhed.

Det er også et faktum, at der på den ene side er skeptiske tvivlere og på den anden side er ufologer, der er overbeviste om dokumenternes ægthed.

Per gennemgik blandt andet også det tidsmæssige forløb, og svaghederne i den rækkefølge, som det påstås, at tingene er sket. Der var forstørrelser og sammenligninger af underskrifter fra MJ12-dokumenterne og andre papirer underskrevet af de samme personer.

Konkluderende kan siges, at der er flere svagheder i sagen, men der er bestemt også mange spændende aspekter. Læs mere om denne sag andetsteds i dette nummer af UFO-Nyt.

Ændringer i SUFOI

Det meste af søndagen var de fremmødte repræsentantskabsmedlemmer optaget af en lang række af de faste punkter på disse halvårsmøder, f.eks. økonomi, UFO-Nyt, fremtidige aktiviteter mv. Vi kan allerede nu konstatere en væsentlig tilgang af nye abonnenter som følge af indslaget i TV2's Eleva2ren.

Vi sagde farvel til tre medlemmer. Frank Lerbæk ønskede efter en lang og utrættelig indsats for SUFOI at trække sig tilbage fra de aktives rækker. Frank har i mange år bidraget væsentligt til UFO-Nyts tekniske produktion, hvilket vi vil sige en meget stor tak for.

Repræsentantskabet sagde yderligere farvel til Jann E. Stausholm, Aalborg, og Marianne Pedersen, Odense, med tak for arbejdet i SUFOI.

Som ny repræsentant blev indvalgt studerende Brian Møller fra Kruså. Brian glæder sig til at komme i gang med rapportoptagelser i det sønderjyske, og vi ønsker ham held og lykke fremover. ■

SUFOI inviterer til fest

Kære Læser

Det vil glæde SUFOI at se dig den 12. september 1992 kl. 18.30 til en stor støttefest i Vanløse. Anledningen er vores 35 års fødselsdag, som vi gerne vil fejre med manér.

Vi tilbyder dig:

Stor buffet
Levende dansemusik
Underholdning
Auktion
Gratis særtryk af det allerførste nummer af UFO-Nyt (fra 1958)

En festlig aften i selskab med ufointeresserede

Tilmeld dig hurtigt, da antallet af billetter er begrænset. Indbetal kr. *130,00/person* til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte (eller send en check). Billetter fremsendes.

Prisen dækker hele arrangementet (excl. drikkevarer)

Du modtager i god tid detaljer om arrangementet og adressen, hvor festen holdes. Men det ligger fast, at det er i Vanløse.

Har du spørgsmål, kan du kontakte Per Andersen på tlf. 31 71 96 64.

Vi glæder os til at se dig

Med venlig hilsen
Skandinavisk UFO Information

Nye beviser i MJ-12 sagen

ILL: SUFOIs FOTOARKIV

Lige siden 1950'erne har man i ufokredse livligt diskuteret, om der styrtede et ufo ned i New Mexico, USA, i 1947. Tidligere var de vigtigste argumenterne for dette en række udtalelser fra personer, der hævdede at have første- eller især andenhånds viden om hændelsen.

I firserne er der imidlertid dukket en helt ny type „beviser" op. Det er de såkaldte MJ-12 papirer, der angiveligt skulle være hemmelige regerings-dokumenter fra USA. Dokumenterne omhandler en ultra-top-hemmelig gruppe på 12 personer, der skulle være oprettet i 1947 til at varetage sagen om et nedstyrtet ufo. Der er ingen tvivl om, at hvis dokumenterne er ægte, så styrtede der rent faktisk et ufo ned i USA i 1947, og ligene af ufonauterne og selve ufoet blev bjærget af USAs regering.

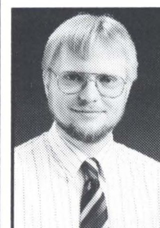
MJ-12 dokumenterne er meget kontroversielle, og med god grund. Bølgerne om deres ægthed har gået højt, især i USA. De varmeste fortalere har været William Moore, Jaime Shandera og Stanton Friedman. De har alle været dybt involverede i sagen og har arbejdet intenst på at fremskaffe beviser for dokumenternes ægthed.

Som sædvanlig har Philip J. Klass markeret sig imod MJ-12 dokumenternes ægthed, men også de fleste seriøst arbejdende ufologer har været meget skeptiske. Selv ufologer som Fawcett, Greenwood og Gersten, der har arbejdet med mange officielle dokumenter, tror ikke rigtig på MJ-12.

Der dukker konstant nye argumenter for og imod dokumenternes ægthed op, og vi vil her præsentere nogle af de seneste skud på stammen.

AF PER ANDERSEN

TOP SECRET
EYES ONLY
THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

September 24, 1947.

MEMORANDUM FOR THE SECRETARY OF DEFENSE

Dear Secretary Forrestal:

As per our recent conversation on this matter, you are hereby authorized to proceed with all due speed and caution upon your undertaking. Hereafter this matter shall be referred to only as Operation Majestic Twelve.

It continues to be my feeling that any future considerations relative to the ultimate disposition of this matter should rest solely with the Office of the President following appropriate discussions with yourself, Dr. Bush and the Director of Central Intelligence.

Eksekutivordre eller memorandum fra Harry S. Truman til Forrestal med godkendelse af oprettelsen af MJ-12 gruppen.

En speciel underskrift

Et af kernedokumenterne i MJ-12 sagen er en kort ordre eller brev fra daværende præsident Harry S. Truman til forsvarsministeren James Forrestal. Brevet (også kaldet eksekutiv-ordren) bærer datoen den 24. september 1947 og er en godkendelse af oprettelsen af en speciel gruppe med kodebetegnelsen MJ-12.

Dette dokument blev modtaget anonymt af TV-producer Jaime Shandera i december 1984. På dette tidspunkt modtog Shandera en filmrulle i en kuvert uden afsender samt fotokopier af filmens indhold. Filmrullen og kopierne indeholdt det såkaldte Hillenkoetter-dokument.

Hillenkoetter-dokumentet er angiveligt en skriftlig orientering fra 1952 af den nye præsident Eisenhower om

Admiral Roscoe Hillenkoetter, direktør for CIA (1947-50)

eksistensen af MJ-12 gruppen, og hvorfor den blev oprettet. Dokumentet er ikke anerkendt som ægte af de officielle instanser i USA.

Ordren fra Truman, der er nævnt ovenfor, er vedlagt Hillenkoetter-dokumentet som et bilag. Dette er vigtigt at bemærke, fordi det flytter Truman-papirets samtid fra 1947 til 1952.

Truman har selv underskrevet ordren til Forrestal, og der er nu sået stor tvivl om denne underskrifts ægthed. I sin jagt på at aflive MJ-12 fandt Klass i Kongres-biblioteket et andet brev fra Truman til Vannevar Bush. Dette brev stammer fra 1. oktober 1947, og det specielle ved brevet er, at underskriften til forveksling ligner underskriften på december-ordren (se illustration).

Forskellige skrifteksperter har set på underskrifterne. Disse og andre har fundet en række argumenter for, hvorfor underskrifterne er identiske, og hvorfor underskriften fra det ægte brev er blevet kopieret til den påståede MJ-12 ordre:

Underskrifterne er vitterlig meget ens. Jeg har selv lavet eksperimentet med at kopiere begge underskrifter til transparenter og derefter lagt dem over hinanden. Underskrifterne dækker hinanden så godt, at man forbavses.

Bogstavet „H" i Harry har en speciel blækklat på den højre opstreg. Denne usædvanlige, ekstra streg findes i begge underskrifter.

Selv om underskrifterne er ens, er størrelsen ikke identisk. Den ægte underskrift er en anelse mindre end på MJ-12 dokumentet. Dette forhold kan forklares ved kopieringer af underskriften, idet kopimaskiner normalt kopierer størrelsen en lille anelse op for at undgå en rand i kanten.

Talrige dokumenter med Truman-underskrifter viser, at Truman altid lod sin underskrift gå meget tæt på teksten. På MJ-12 dokumentet er underskriften betydelig under teksten.

På det ægte dokument går den lange tværstreg i „T" en anelse ind i bogstavet „s" i „yours". I underskriften på MJ-12 ordren er tværstregen i „T" en anelse tyndere på dette sted, hvilket tyder på retouchering. (Dette ses ikke tydeligt på illustrationen her i UFO-Nyt).

Alt i alt må man sige, at der er gode argumenter for, at underskriften på MJ-12 ordren er forfalsket.

Friedman svarer igen

Hvad siger MJ-12 støtterne så til dette? Stanton Friedman fik allerede forholdet om de identiske underskrifter at vide i 1987, men valgte at holde en „lav profil". Dette lod Klass sig imidlertid ikke spise af med, og Friedman måtte senere tage stilling til den specielle underskrift.

Lidt afhængig af situationen har Friedman tre forskellige, naturlige forklaringer på underskrift-ligheden:

1) Underskrifterne er slet ikke ens. Friedman hævder, at enhver kan se dette ved at lægge dem over hinanden. Det har nu ikke været muligt for mig at konstatere, og viser måske, hvor trængt Friedman er på dette punkt.

2) Selv om de er ens, kan det simpelthen skyldes, at Truman tilfældigvis skrev to underskrifter, der var identiske. Dette er et særdeles tvivlsomt postulat fra Friedman, især i lyset af de øvrige forhold ved underskrifterne, nævnt ovenfor.

3) Endelig siger Friedman, at man skal huske, at Truman-ordren er et bilag til Hillenkoetter-dokumentet fra 1952. Det kunne tænkes, at man ikke har kunnet finde en underskrevet kopi af Truman-ordren. Da man var bange for, at Eisenhower ville være skeptisk, hvis underskriften manglede, kopierede CIA selv den famøse underskrift ind på MJ-12 ordren.

Umiddelbart kan dette ikke afvises. Men det synes usandsynligt, og Friedman mangler at dokumentere fortilfælde, hvor en sådan fremgangsmåde har været anvendt.

Der har også været diskussion om den skrivemaskine, der har været anvendt til at skrive Truman-ordren med. Klass har anført, at ordren er skrevet med en skrifttype, der indikerer, at det er skrevet på en Smith-Corona skrivemaskine fra efter 1963.

Dette forhold mener Friedman nu at have modbevist. I sin „afsluttende MJ-12 rapport" fra 1990 anfører han, at skrifttypen godt kan passe med en skrivemaskine fra 1947. Imidlertid anfører han ingen argumenter eller beviser for dette, så indtil videre er også dette et postulat.

Menzel i MJ-12 gruppen?

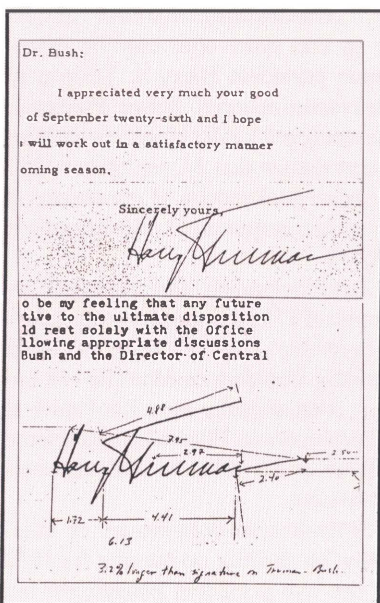
Selv om Shandera modtog Hillenkoetter-dokumentet med Truman-bilaget allerede i 1984, gik der helt til 1987, før det blev offentliggjort. Angiveligt fordi Shandera sammen med Moore og Friedman gerne først ville checke ægtheden af dokumentet.

Dokumentet indeholder en liste over de 12 personer, der var med i MJ-12 (faktisk 13, da et medlem døde og blev erstattet af et andet). Blandt disse personer i MJ-12 gruppen hæftede man sig især ved en: Donald H. Menzel.

Nu afdøde Menzel var i sin tid kendt for at være en af de mest militante afvisere af alt, hvad der havde med ufoer at gøre. Han var astronom og astrofysiker, og sammen med Ernest H. Taves udgav han bogen „The UFO Enigma" med undertitlen „Den endelige forklaring på ufo-fænomenerne".

Ufoforskerne havde ikke meget til overs for Menzel, fordi han i ovennævnte og andre bøger gav udtryk for, at samtlige observationer kunne forklares som planeter, spejlinger i atmosfæren, fup, meteorer og andet. Man var derfor overrasket over, at Menzel skulle være med i MJ-12 og dermed rent faktisk skulle besidde viden om et nedstyrtet ufo (altså hvis MJ-12 virkelig eksisterede).

Skeptikerne har foreslået, at det var en hævngerning over for Menzel. Hvis dokumentet var forfalsket, ville det

Dr. Bush:

I appreciated very much your good
of September twenty-sixth and I hope
: will work out in a satisfactory manner
oming season.

Sincerely yours,

o be my feeling that any future
tive to the ultimate disposition
ld rest solely with the Office
llowing appropriate discussions
Bush and the Director of Central

Den ægte Truman-underskrift fra et brev af 1. oktober 1947 til Vannevar Bush. Bemærk den specielle „klat" i opstregen i „H". Nederst: Truman-underskriften fra den påståede eksekutivordre af 24. september 1947.

være en raffineret hævn for den ufooverbeviste gerningsmand at inkludere Menzel på MJ-12 listen.

Imidlertid er det lykkedes for Stanton Friedman at finde nye interessante aspekter omkring Donald Menzel. Gennem Menzel's enke fik han adgang til en omfattende korrespondance og andre papirer omkring Menzel. Friedman opdagede herigennem, at Menzel langt fra var en helt almindelig videnskabsmand.

Donald Menzel viste sig at være en højt klassificeret person med tætte relationer til bl.a. NSA (National Security Agency) og CIA. I et brev fra 1960 skriver Menzel, at han har været tilknyttet NSA i lang tid og har Top Secret godkendelse. Senere, i 1970, anfører Menzel i et brev, at han nu har „Top Secret Ultra" godkendelse.

Desuden kendte Donald Menzel Vannevar Bush og Lloyd Berkner, to af de øvrige påståede medlemmer af MJ-12, og det er endvidere fastslået, at Menzel var i New Mexico flere gange i perioden 1947-1948.

Det kan derfor fastslås, at Menzel egentlig godt kunne have været med i MJ-12, givet hans sikkerhedsgodkendelse mv. Selvfølgelig er Menzels fortid ikke i sig selv et bevis for, at MJ-12 gruppen virkelig har eksisteret, men omvendt er Menzels optræden på MJ-12 listen heller ikke et bevis for, at dokumentet nødvendigvis er falsk.

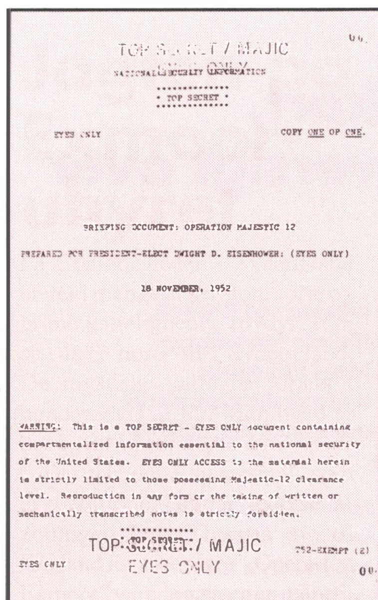
Betydningsfulde datoer

Der dukker flere og flere ting op, der tyder på, at MJ-12 dokumenterne er falske. Men samtidig kommer der også nye ting for dagen, der peger i modsat retning. Det er bl.a. lykkedes Friedman at få bekræftet nogle af de datoer, der er nævnt i dokumenterne.

Truman-ordren til Forrestal er som tidligere nævnt dateret den 24. september 1947. Orden beder angiveligt Forrestal om at fortsætte med at oprette MJ-12 gruppen og anfører, at fremtidige beslutninger skal tages efter diskussion mellem Truman, Forrestal, Bush og CIA-direktøren.

Det er dokumenteret, at den selv samme dag, den 24. september 1947, holdt Forrestal og Bush et møde. Hvad mødet har handlet om, er ikke klarlagt, men det er det eneste tidspunkt mellem maj og december dette år, at netop Forrestal og Bush mødtes.

Hillenkoetter-dokumentet nævner,

TOP SECRET / MAJIC
EYES ONLY
NATIONAL SECURITY INFORMATION

* TOP SECRET *

EYES ONLY — COPY ONE OF ONE.

BRIEFING DOCUMENT: OPERATION MAJESTIC 12

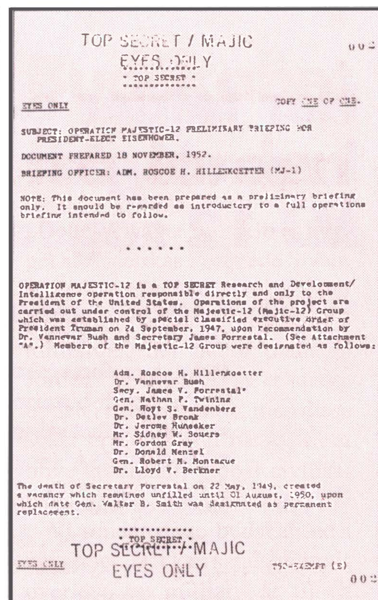
PREPARED FOR PRESIDENT-ELECT DWIGHT D. EISENHOWER: (EYES ONLY)

18 NOVEMBER, 1952

WARNING: This is a TOP SECRET - EYES ONLY document containing compartmentalized information essential to the national security of the United States. EYES ONLY ACCESS to the material herein is strictly limited to those possessing Majestic-12 clearance level. Reproduction in any form or the taking of written or mechanically transcribed notes is strictly forbidden.

* TOP SECRET *
TOP SECRET / MAJIC
EYES ONLY

EYES ONLY — T52-EXEMPT (E)

TOP SECRET / MAJIC
EYES ONLY
* TOP SECRET *

EYES ONLY — COPY ONE OF ONE.

SUBJECT: OPERATION MAJESTIC-12 PRELIMINARY BRIEFING FOR PRESIDENT-ELECT EISENHOWER.

DOCUMENT PREPARED 18 NOVEMBER, 1952.

BRIEFING OFFICER: ADM. ROSCOE H. HILLENKOETTER (MJ-1)

NOTE: This document has been prepared as a preliminary briefing only. It should be regarded as introductory to a full operations briefing intended to follow.

* * * * * *

OPERATION MAJESTIC-12 is a TOP SECRET Research and Development/Intelligence operation responsible directly and only to the President of the United States. Operations of the project are carried out under control of the Majestic-12 (Majic-12) Group which was established by special classified executive order of President Truman on 24 September, 1947, upon recommendation by Dr. Vannevar Bush and Secretary James Forrestal. (See Attachment "A".) Members of the Majestic-12 Group were designated as follows:

Adm. Roscoe H. Hillenkoetter
Dr. Vannevar Bush
Secy. James V. Forrestal*
Gen. Nathan F. Twining
Gen. Hoyt S. Vandenberg
Dr. Detlev Bronk
Dr. Jerome Hunsaker
Mr. Sidney W. Souers
Mr. Gordon Gray
Dr. Donald Menzel
Gen. Robert M. Montague
Dr. Lloyd V. Berkner

The death of Secretary Forrestal on 22 May, 1949, created a vacancy which remained unfilled until 01 August, 1950, upon which date Gen. Walter B. Smith was designated as permanent replacement.

* TOP SECRET *
TOP SECRET / MAJIC
EYES ONLY

EYES ONLY — T52-EXEMPT (E)
002

De to første sider i dokumentet, der angiveligt er en orientering om MJ-12 fra Roscoe Hillenkoetter til Eisenhower ved sidstnævntes indtræden som præsident.

at efter Forrestal døde i 1949, blev Walter B. Smith indsat i MJ-12 gruppen den 1. august 1950. Friedman har også fundet ud af, at netop på denne dato var der et møde mellem præsident Truman og Walter B. Smith, og det var det eneste møde mellem disse to personer før november 1950!

Man kan meget vanskeligt forestille sig, at disse datoer skyldes tilfældige sammentræf. Så enten er dokumenterne ægte -eller også har svindleren haft virkelig gode og detaljerede oplysninger at arbejde ud fra.

Konklusion

På trods af de nye argumenter for og imod MJ-12 dokumenternes ægthed må man desværre konstatere, at der stadig ikke er entydige beviser for hverken det ene eller det andet.

Det må anses for næsten sikkert, at Trumans underskrift på 1947-ordren er forfalsket, men hvem der har gjort det, er ikke klarlagt. Friedman mener, at det kan være CIA, der har overført underskriften i angst for, at den nye præsident Eisenhower ellers ikke ville tro på dets ægthed.

I så fald må underskriften være kopieret senest i 1952. Eftersom kopimaskinerne kom frem i halvtredserne, kan en sådan være anvendt. Men det er tvivlsomt, om teknikken i kopimaskinernes barndom var så avanceret, at man anvendte „tricket" med en ganske lille opkopiering for at undgå en rand.

Til gengæld støtter nye oplysninger om datoer mv. teorien om, at dokumenterne er ægte. I hvert fald må man konstatere, at hvis dokumenterne er falske, er det dygtigt gjort, og synderen må have haft et indgående kendskab til arkivmateriale fra den pågældende periode.

Friedman konkluderer i sin rapport, at man som udgangspunkt må antage, at dokumenterne er ægte, men at han i øvrigt ikke helt kan udelukke, at de er falske.

Vi ønsker at tage det modsatte udgangspunkt: Dokumenterne må antages at være falske, med mindre der er vægtige beviser for deres ægthed. Disse beviser er endnu ikke til stede - snarere tværtimod. ■

Dr. Vannevar Bush, leder af MJ-12?

Her følger en kort, kronologisk oversigt over MJ-12 sagen:

Juli 1947 Et eller andet styrter ned i ørkenen ved Roswell, New Mexico, USA. Den officielle forklaring er, at det er en forsøgsballon. Men i ufologiske kredse opstår historien, at et ufo skulle være styrtet ned, og at ufoet sammen med et antal ufonauter er bjærget af USA's regering.

1980 Berlitz og Moore udgiver sammen bogen „The Roswell Incident", der på dansk får titlen „Ufoet der styrtede" (Bogan). Inden da har Moore sammen med Stanton Friedman udført omfattende undersøgelser for at bevise, at et ufo styrtede ned i 1947.

1982 Moore og Friedman indleder et samarbejde med TV-producer Jaime Shandera.

Sep 1984 Det sidste påståede medlem af MJ-12 dør.

Dec 1984 Angiveligt modtager Shandera Hillenkoetter-dokumentet fra en anonym kilde. Herefter går Shandera sammen med Moore på jagt efter flere beviser for MJ-12 gruppens eksistens.

Juli 1985 Moore og Shandera besøger National Archives i Washington. Her finder de det såkaldte Cutler/Twining memorandum, der også omtaler MJ-12. Dokumentet nævner dog ikke ufoer eller beslægtede begreber. Dokumentet bliver fundet et sted, hvor det ikke hører hjemme, og National Archives anerkender det ikke som et ægte dokument.

Jan 1987 Først på dette tidspunkt modtager Moore og Shandera en kopi af Cutler/Twining memoet (det er ikke usædvanligt, at det tager så lang tid).

Jul 1987 Moore beslutter at offentliggøre MJ-12 dokumenterne i sit eget tidsskrift Focus.
Tilsyneladende er dokumenterne stærkt censurerede (mange sorte overstregninger).
Senere indrømmer Moore, at han selv lavede overstregningerne for at se, om andre havde kendskab til teksten.

Jul 1987 Næsten samtidig udkommer Timothy Goods bog „Above Top Secret" i England. I denne bog bringer Good også MJ-12 dokumenterne. Disse indeholder ligeledes overstregninger, men på andre steder end Moores udgave. Good påstår først at have dokumenterne fra en CIA-kilde, men senere påstår Friedman, at han er Goods kilde.

1990 Stanton Friedman offentliggør sin endelige vurdering af dokumenterne i „Final Report on Operation Majestic 12".

1991 Moore og Shandera offentliggør deres rapport om MJ-12 sagen.

Per Andersen

Kilder til artiklerne om MJ-12

Stanton T. Friedman: *Final Report on Operation Majestic 12.* Fund for UFO Research, 1990.
A Majestic Deception. Just Cause, September 1989.
Joe Nickell, John F. Fischer: *The Crashed-saucer Forgeries.* IUR, March/April 1990.
William L. Moore: *Innocent on all Counts.* IUR, March/April 1990.
Stanton T. Fiedman: *MJ-12: The Jury is Still Out.* IUR, March/April 1990.
Philip J. Klass: *New Evidence of MJ-12 Hoax.* The Skeptical Inquirer.

Vind UFO-Nyt gratis i fem år

Find på et rigtig godt slogan for foreningen SUFOI og deltag i konkurrencen om et gratis abonnement i fem år på UFO-Nyt.

SUFOI vil gerne forøge sin indsats for at blive kendt i den danske befolkning og intensiverer derfor pr-aktiviteterne. Kun gennem et bredt kendskab til foreningen kan vi sikre, at observationer kommer til vores kendskab, samt at UFO-Nyt har en stor læserskare.

Du kan deltage i konkurrencen ved at sende os et godt forslag til et slogan, der siger noget rammende om SUFOI. Du er ved samme lejlighed også velkommen til at sende os forslag til, hvordan vi kan gøre SUFOI kendt uden de helt store midler.

Forslag skal sendes til SUFOI, Postboks 6, 2820 Gentofte, inden den 1. september 1992. Det eller de bedste forslag bliver præmieret med et gratis abonnement på UFO-Nyt i 5 år.

SUFOI forbeholder sig ret til at anvende de indsendte forslag.

William Moore og MJ-12

Mange ting tyder på, at MJ-12 dokumenterne er falske. Men indtil nu har ingen villet indrømme, at de er synderen.
Flere har peget på William Moore som en mulig kandidat til at have forfalsket dokumenterne, men dette benægter Moore kategorisk. Lad os alligevel undersøge Moores rolle i sagen og de ting, der peger på ham som ophavsmand:

- Hillenkoetter-dokumentet anvender dateringer som „01 august" med foranstillet „0". Denne måde at skrive dato på kendes ikke fra andre officielle dokumenter fra den pågældende periode. Til gengæld skriver Moore altid et foranstillet „0" i en-cifrede datoer.
- Hillenkoetter-dokumentet anvender en meget karakteristisk skrifttype i teksten „TOP SECRET / MAJIC EYES ONLY". Denne skrifttype ligner meget den skrift, som Moore anvender i sit firmastempel.
- Moore er en god skribent og vant til tekstarbejde. Han har skrevet mindst et lille skuespil og har således prøvet at udtrykke sig gennem andre personer.
- En parallel til MJ-12 sagen er det såkaldte Philadelphia eksperiment, som Moore også har skrevet en bog om. Også her blev vigtigt bevismateriale fremsendt anonymt.
- Moore er en af de få personer, der inden 1984 havde et indgående kendskab til hele Roswell-sagen, og han havde allerede på dette tidspunkt besøgt de væsentlige regeringsarkiver i sagen.
- Som professionel forfatter er Moore helt afhængig af sine bøgers succes. Eftersom han var hovedkraften i bogen fra 1980 om Roswell-sagen, har Moore et væsentligt motiv for, at der kommer så mange støttende beviser som muligt for hele nedstyrtningssagen.
- Moore kendte i forvejen Shandera, inden denne anonymt modtog dokumenterne.
- Moore fandt sammen med Shandera Cutler/Twining memoet et usædvanligt sted i arkivet.
- I 1989 afslørede Moore ved MUFON's årlige konference, at han igennem længere tid havde været agent for regeringsorganer i USA. Han havde ikke fået betaling for det, men havde observeret og videregivet information om andre amerikanske ufologer og nøglepersoner. Han havde desuden modtaget information fra efterretningsvæsenet. Noget af denne information var bevisligt falsk. Efter dette faldt Moores troværdighed til et nulpunkt.
  Mens nogle mener, at Moore er ophavsmanden til MJ-12 dokumenterne, mener andre, at det kan være Moores kontaktperson til efterretningsvæsenet, Richard Doty. Det er dog tvivlsomt, om Doty har haft nok detailviden til at kunne producere MJ-12 dokumenterne.

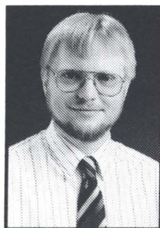
Per Andersen

Øverst: Stemplet anvendt til „Top Secret" markering af Hillenkoetter-dokumentet. Nederst: William Moores stempel. Bemærk det meget karakteristiske „A", der er fladt for oven, og det meget karakteristiske „M" med samlede streger

Jagten på dr. Buskirk

AF PER ANDERSEN

Da Moore og Berlitz i 1980 udgav bogen „The Roswell Incident“ (på dansk: Ufoet der styrtede), blev der pustet nyt liv i legenden om, at et ufo styrtede ned i New Mexico, USA, i begyndelsen af juli 1947. Bogen nævnte også for første gang en gruppe af arkæologer eller lignende, der skulle have været vidner til nedstyrtningen.

Beretningen går ud på, at en gruppe af arkæologer i juli 1947 var på ekspedition til et område kendt som San Agustin sletten vest for Magdalena i New Mexico. Det siges, at de fik øje på et nedstyrtet ufo og 3 eller 4 døde besætningsmedlemmer. Også en offentligt ansat, Grady L. Barnett, skulle have været til stede.

Efter kort tid ankom militæret og afspærrede hele området. De gennede Barnett og arkæologerne væk fra området og instruerede dem i ikke at fortælle til nogen, hvad de havde set. Barnett døde i 1969 uden at være blevet interviewet af ufologer, men han havde inden da fortalt ovenstående beretning til flere venner og familiemedlemmer.

Foto af dr. Buskirk taget i 1958, hvor han underviste i gymnasiet.

Den omtalte gruppe af arkæologer trådte aldrig frem i offentlighedens lys eller gav sig til kende på nogen måde. Og på trods af eftersøgninger var det aldrig lykkedes at finde frem til dem.

Et nyt vidne træder frem

I begyndelsen af 1990 så Gerald Anderson et TV-show fra NBC med titlen „Uløste mysterier“. Udsendelsen beskæftigede sig bl.a. med det påståede, nedstyrtede ufo. Efter afslutningen af udsendelsen ringede Anderson til NBC for at fortælle, at han også havde været vidne til nedstyrtningen.

Anderson, der nu boede i Springfield og var 50 år gammel, var kun 5 år gammel i 1947. Han var sammen med sine forældre netop flyttet til Albuquerque, New Mexico i juli 1947. Den 5. juli var han taget på en tur sammen med sin far, en fætter, en bror samt en onkel for at lede efter en bestemt type sten.

Anderson hævder, at da de befandt sig ved San Agustin sletten opdagede de et mærkeligt objekt, der lå på en skråning. De troede først, at det var et nedstyrtet fly, men ved nærmere øjesyn kunne de se, at det snarere lignede et tallerkenformet rumskib. De så også fire små „dukkelignende“ væsener, der lå ved det forulykkede fartøj.

Resten af Andersons historie stemmer nogenlunde overens med den offentliggjorte beretning i bogen „Ufoet der styrtede“. Dog med en enkelt undtagelse: Under hypnose kunne Anderson identificere lederen af den arkæologiske ekspedition som en dr. Buskirk fra University of Pennsylvania. Han var en høj, tyndhåret mand med et rundt, venligt ansigt, og han forsøgte at tale med en af de overlevende væsener på flere forskellige sprog, ifølge Gerald Anderson.

Jagten indledes

Foruden selv at være et muligt vidne til nedstyrtningen, gav Andersons historie en oplagt mulighed for nu at finde frem til i hvert fald lederen af den arkæologiske ekspedition. Anderson blev bragt under hypnose, og han tegnede et billede af, hvordan Buskirk havde set ud. Desuden blev navnet indkredset til Adrian Buskirk eller Van Buskirk.

Stanton Friedman, der altid er på barrikaderne, når talen falder på Roswell-historien, forsøgte at finde frem til Buskirk, men uden held.

En anden ufointeresseret, antropologen Thomas J. Carey, mente at han i kraft af sin uddannelse måske ville have bedre muligheder. Han indledte derfor en eftersøgning efter dr. Buskirk.

Eftersom Thomas Carey selv boede i nærheden af University of Pennsylvania, var det forholdsvis nemt for ham at komme i gang med eftersøgningen. Han startede i universitetets arkæologiske museum og måtte hurtigt konstatere, at der ikke havde været en arkæologilærer med navnet Buskirk i 1946-1949. I samme periode havde der kun været en enkelt studenterekspedition, og det var i 1948 (altså først året efter).

Check af beslægtede fagområder gav tilsvarende negative resultater.

Næste trin var at gennemsøge litteraturen for at se, om dr. Buskirk måske havde skrevet noget inden for sit fag. Carey kunne dog ikke finde nogen litteratur om arkæologi eller lignende

skrevet af en Adrian Buskirk eller en Van Buskirk. Men der var dog en enkelt bog om Apache-folket skrevet af en Winfred Buskirk.

Bingo!

I mangel af bedre gik Carey i sin efterforskning videre med Winfred Buskirk. Hans bog, der var udgivet så sent som i 1986, havde titlen „The Western Apache: Living with theLand Before 1950". Det lykkedes for Carey at lokalisere et eksemplar af bogen i museets bibliotek.

Ifølge bogens forord og indledning, var der flere ting, der tydede på, at Carey havde fat i den rigtige mand. Winfred Buskirk havde taget eksamen i antropologi i 1949 ved universitetet i New Mexico (altså i nedstyrtnings-området). Samtidig passede Buskirks alder også meget godt.

I 1947 havde Buskirk, ifølge bogen, tilbragt sommermånederne med en ekspedition til Fort Apache reservatet i det østlige Arizona. San Agustin sletten ligger omtrent halvvejs mellem Albuquerque (Buskirks bopæl) og Fort Apache. Buskirk kunne altså godt have været på det rigtige sted på det rigtige tidspunkt.

Nu manglede Carey at få fat i et foto af Buskirk. Desværre manglede smudsomslaget på bogen (hvor et foto normalt ville være), så han skrev til forlaget for at få et eksemplar. To uger senere ankom det med posten, og Carey åbnede det spændt.

Det var den rigtige mand! Winfred Buskirk fra bogens omslag var uden tvivl identisk med den person, som Anderson havde tegnet af lederen af ekspeditionen, der var vidne til ufonedstyrtningen i 1947.

„Dr. Buskirk, I presume"

En ting var at få identificeret Winfred Buskirk. Et andet spørgsmål var, om han stadig var i live. Carey fandt Buskirks sidst kendte adresse og forsøge at ringe til ham. Men på nummeret oplyste en stemme, at telefonen var blevet nedtaget.

Det lykkedes for Carey at få en person til at besøge adressen i Albuquerque, men han fandt kun et forladt hus. Lige som Carey var parat til at opgive det hele, fik han at vide, at Buskirk faktisk stadig var i live i en alder af 83 år, og at han var flyttet til en anden stat.

Siden da har Carey og andre ufologer snakket indgående med Buskirk. Han nægter dog absolut at have været vidne til et nedstyrtet ufo i 1947.

Buskirk var ganske rigtigt på ekspedition i sommeren 1947 til Fort Apache, men han hævder at have været i reservatet i hele perioden fra juni til august. Han var også alene, bortset fra sin kone, og var derfor ikke sammen med en gruppe.

Man må derfor konkludere, at enten lyver Winfred Buskirk eller også lyver Gerald Anderson! Kunne det tænkes, at Winfred Buskirk faktisk var et vidne, men er blevet truet til tavshed? Ved at snakke med venner og bekendte til Buskirk måtte Carey dog erkende, at alle gav ham de højeste troværdighedskarakterer.

Fokus på Anderson

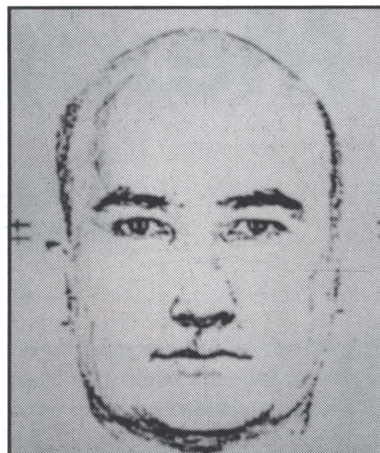
Spørgsmålet blev derfor, om man kunne tro på Anderson. En detalje omkring Buskirks udseende gav det første fingerpeg. Anderson havde fortalt, at Buskirk havde et rundt ansigt i 1947. Ifølge Buskirk og fotos af ham var dette ikke tilfældet. I 1947 var Buskirks ansigt forholdsvis smalt. Det var ikke før end i 1950'erne, at han tog nogle kg på, og ansigtet blev mere rundt.

Buskirk underviste fra 1950 på gymnasiet i Albuquerque. Samtidig flyttede Anderson ifølge sin egen beretning til Albuquerque i 1947, og det var derfor naturligt at overveje, om Anderson eventuelt havde haft Buskirk som lærer.

Et første check gav intet resultat. Anderson var ikke blevet student ved gymnasiet i Albuquerque, og Buskirk kunne ikke huske Anderson som elev. Men søgningen fortsatte, og Buskirk fandt ud af, at Anderson faktisk var studerende ved gymnasiet igennem en kort periode i 1957/58 (han holdt op før eksamen).

Buskirk mener desuden, at Anderson fulgte et kursus i antropologi - et kursus som Buskirk selv var lærer på. I modsætning hertil påstår Anderson, at han aldrig så Buskirk efter mødet i ørkenen i 1947, og at det var et kursus i sociologi, han fulgte på gymnasiet.

Dette forhold burde nemt kunne bevises eller afvises ved at undersøge de mikrofilm, der indeholder optegnelserne om studerende og deres kurser ved gymnasiet. Problemet er imidlertid, at Anderson har modsat sig, at gymnasiet lader nogen checke den kritiske mikrofilm.

Tegning af „dr. Buskirk" udført af Gerald Anderson og baseret på hans erindring om den påståede leder af en arkæologisk gruppe i 1947.

Til gengæld har Anderson selv fået en kopi, som han så har givet videre til en af sine støtter, John Carpenter. Kopien viser tilsyneladende, at Anderson faktisk fulgte et kursus i sociologi, ikke antropologi. Men stadig har ingen fået lov til at se den originale mikrofilm.

Tro kan flytte bjerge

Hvad enten Anderson fulgte et kursus i sociologi eller antropologi, er det givet, at han havde lejlighed til at se Buskirk på gymnasiet. Tegningen, som Anderson lavede af Buskirk, tyder klart på, at dette var tilfældet.

Anderson var i øvrigt også interesseret i ufoer og havde læst flere bøger om emnet inden kontakten til NBC - herunder Moores bog om Roswell-hændelsen - og man kan undre sig over, hvorfor Anderson først nu træder frem som vidne.

Konklusionen må være, at Anderson har fået en fiks ide, og at hans fortælling er baseret på fri fantasi.

Det afholder dog ikke Stanton Friedman og andre i stadig at anvende Anderson som et af de „mange" beviser for Roswell-nedstyrtningen. Stanton Friedman er stadig af den overbevisning, at Anderson taler sandt. Det siger desværre nok mere om Friedman, end det siger om Anderson. ■

Kilder:

Thomas J. Carey: *The Search for the archaeologists.* IUR, november/december 1991.

Philip J. Klass: *Friedman Continues to Endorse „Crashed-Saucer Witness" Anderson Despite his Unwillingness to Allow Independent Check of Key Claim.* Skeptics UFO Newsletter, March 1992.

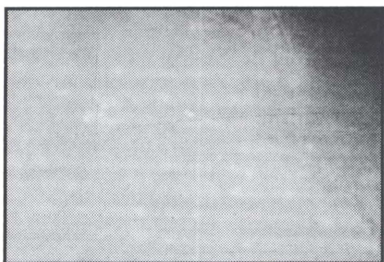
Mexicansk ufo-film landet igen

AF OLE HENNINGSEN

En professionel filmoptagelse i farver af et uidentificeret himmelfænomen er lidt af en sjældenhed. Ikke desto mindre blev der i Mexico den 29. juli 1977 optaget en 29 sekunders 35 mm film af et himmelfænomen, som blev iagttaget af flere tusinde mennesker og vakte stor opmærksomhed verden over.

Filmen er også kendt på disse breddegrader, da vi i SUFOI via mexicanske kontakter hurtigt fik fremskaffet en kopi af filmen, som derfor ved flere lejligheder har været vist på TV i Danmark.

Her er et enkelt billede fra filmoptagelsen den 29. juli 1977. Vi har retoucheret billedet kraftigt for overhovedet at give et indtryk af den filmede genstand, som svagt skimtes i midten af billedet. (Foto: SUFOIs Fotoarkiv)

Medarbejdere ved det mexicanske skeptikertidsskrift „El Investigador Esceptico" har nu løst gåden om himmelfænomenet og fortalt herom i deres blad. Et større efterforskningsarbejde har bevist, at der var tale om et sovjetisk rakettrin, der brændte op i atmosfæren.

Filmhold i arbejde

Et professionelt filmhold var fra kl. 19 om aftenen den 28. juli 1977 i gang med at optage nogle af de sidste scener til den mexicanske film „Picardia Mexicana" og havde udstyret opstillet i nærheden af Villa Coapa. Instruktør på filmen var Abel Salazar, og blandt de medvirkende var skuespillerne Jacquelin Andere, Vincenta Fernandes, Hector Suares og Armando Jimenes, der ligeledes var forfatter til den bog, som filmen var baseret på.

Ved 6-tiden om morgenen, fredag den 29. juli, var man færdig med de egentlige optagelser. Instruktøren bad filmholdet om at flytte det tekniske udstyr op på tagterrassen af det hus, hvor man havde lavet optagelser natten igennem. Man ønskede at lave nogle ekstra optagelser af solopgangen, som eventuelt kunne klippes ind passende steder i filmen.

Objekter i formation

Pludselig bemærkede et medlem af kameraholdet et besynderligt, rødligt, lysende objekt på himlen. Det så ud til at eksplodere, og 3 objekter kom til syne og fløj ved siden af hinanden i formation. Cheffotografen Javier Cruz fik straks af instruktøren besked på at starte kameraet for at fastholde mest muligt af fænomenet på film.

Det blev til i alt 29 sekunders 35 mm farvefilm optaget af en professionel filmfotograf og med et filmkamera forsynet med et 250 mm teleobjektiv.

De filmede objekter står på optagelsen svagt lysende på baggrund af en blå himmel. Man får umiddelbart den opfattelse, at objekterne kommer flyvende i stor højde og med stor hastighed for derefter at gå i opløsning. Deres spor ser ud til at bestå af en mængde mindre lysende partikler, der til sidst helt forsvinder, fortalte den kendte mexicanske TV-mand Pedro Ferriz i bladet „TV, Tele-Guia", som UFO-Nyt fik oversat og tilsendt af vor medarbejder i Mexico, Guy Markus.

Fænomen set af mange

Ægtheden af filmen er der for en enkelt gangs skyld ingen grund til at drage i tvivl. Der var på stedet et utal af vidner til fænomenet på himlen, ligesom selve optagelsen med kameraet blev overværet af adskillige tilstedeværende. Fænomenet blev også, som tidligere nævnt, iagttaget af tusindvis af mennesker mange andre steder i Mexico.

Fra Jorge Sanchez Gonzales modtog UFO-Nyt senere en redegørelse. Heri fremgik det, at omkring 400 mennesker, heriblandt en del skoleelever og deres forældre, iagttog fænomenet fra en forstad til Mexico City. En af eleverne fortalte dengang til mexicansk TV, at de to objekter, der havde form som en amerikansk fodbold, fløj ved siden af hinanden. Den ene af dem bestod af to dele: I den ene var et metallisk fremspring, der lignede en kuppel. Den anden kunne ikke ses klart, men lignede en raket med en hvid bølgende hale efter sig.

Uenighed om detaljer

Jorge Sanchez Gonzales fortalte i sin rapport, der blev bragt i UFO-Nyt nr. 3/1978, at 20 arbejdere ved et mexicansk flyværksted samt flyselskabets leder havde iagttaget overflyvningen af 6 ufoer. Alle vidnerne bekræftede, at der var tale om genstande med et stærkt grønligt lys, som havde et lysende spor efter sig. Den ene genstand var aflang og større end de andre.

Som det er normalt i sådanne sager, var det store billede af hændelsen ret entydigt, hvorimod der forekom mange afvigelser i detaljerne. De fleste af de mange øjenvidneberetninger fortalte om en flyveretning fra sydlig til nordlig retning. En telegrafist berettede dog om 3 ufoer i 16.000 fods højde i retningen nord mod syd - en stor lysende masse og rund i formen fløj i lige linie sammen med to mindre lys. De foretog et drej på 180 grader og fløj tilbage i nordlig retning i svimlende fart.

Der forekommer altså også her oplysninger i direkte modstrid med flertallet af iagttagelserne. Alt i alt menes det, at måske omkring 2.000 mennesker i og i omegnen af Mexico City har set fænomenet. I alt regner man dog med, at dette usædvanlige skuespil på himlen er set af mindst 5.000 personer i den sydlige del af Mexico.

Mange af observatørerne er ikke i tvivl om, at det, de har set, er rumskibe fra det ydre rum.

SUFOI støttede meteorteorien

Naturligvis var der straks en række

gæt på, hvad det iagttagne og filmede himmelfænomen kunne være. Efter nærmere gennemsyn af den kopi af filmen, som SUFOI fremskaffede fra Mexico, har vi i SUFOI altid hældet mest til den anskuelse, at der var tale om et meteor, der eksploderede og brændte op i atmosfæren. En sådan hypotese kan desværre som oftest på forskellig måde kun sandsynliggøres og ikke umiddelbart bevises.

Så meget mere interessant er det derfor, at vi nu i det tyske ufotidsskrift CENAP Report nr. 1/1992 har kunnet læse detaljerne i en undersøgelse, som gennem de senere år er foretaget af medarbejderne ved den mexicanske organisation „Sociedad Mexicana para la Investigacion Escetica".

Ifølge undersøgelsen fortalte beboere i La Sierra Norte Puebla om nedstyrtningen af et rumskib i dette bjergområde. Hector Chavarria har redegjort for undersøgelsen og fortalt, at han selv som journalist sammen med en anden kollega tilbage i 1977 var på jagt efter nedfaldsstedet i det uvejsomme vildnis. En opgave, der af forskellige årsager ikke var særlig nem.

Undervejs hørte journalisterne mange sælsomme beretninger om iagttagelser af væsener fra det ydre rummed store hoveder og små kroppe, små grønne mænd, en bortført arkæolog og sågar en fodboldkamp mellem lokale bønder og et (udvalgt) hold væsener fra rummet!

Der var også beretninger om hemmelighedsfulde, kredsende helikoptere uden kendingsmærker i området, hvor der ligeledes var soldater til stede. Dette sidste var ovenikøbet rigtigt, da der var en militærmanøvre i gang på dette tidspunkt. Da journalisterne var nået frem til målet, fandt de ikke - som måske håbet - et forulykket rumskib. Og dog!

Rester af hvad?

Efter at journalisterne i første omgang var vendt hjem med uforrettet sag, modtog man på dagbladets redaktion nogen tid efter en henvendelse fra en lærer i en landsby ved navn Jopala. Han meddelte, at noget tilsyneladende var eksploderet i luften, og kort tid efter faldt adskillige mindre metalstykker ned fra himlen. Efter genvordigheder med overhovedet at finde den lille landsby i bjergene lykkedes det journalisterne at komme i besiddelse af en stump af materialet og bringe det tilbage til Mexico City.

Men nemt havde dette ikke været. Journalisterne var fløjet til området i en noget vakkelvorn flyvemaskine og havde fundet en jordvej, hvor man kunne sætte maskinen ned. Midt under landingen vrimlede det pludseligt med køer på „landingsbanen".

Nærmest i en slags forhør måtte man senere over for landsbyens ældste i denne afsides bjerglandsby gøre rede for, hvilket ærinde og motiver man havde. Journalisterne fortæller selv, at det næsten var som i en billig roman at opleve, hvorledes andre landsbybeboere samtidig truende pillede ved aftrækkerne på deres geværer.

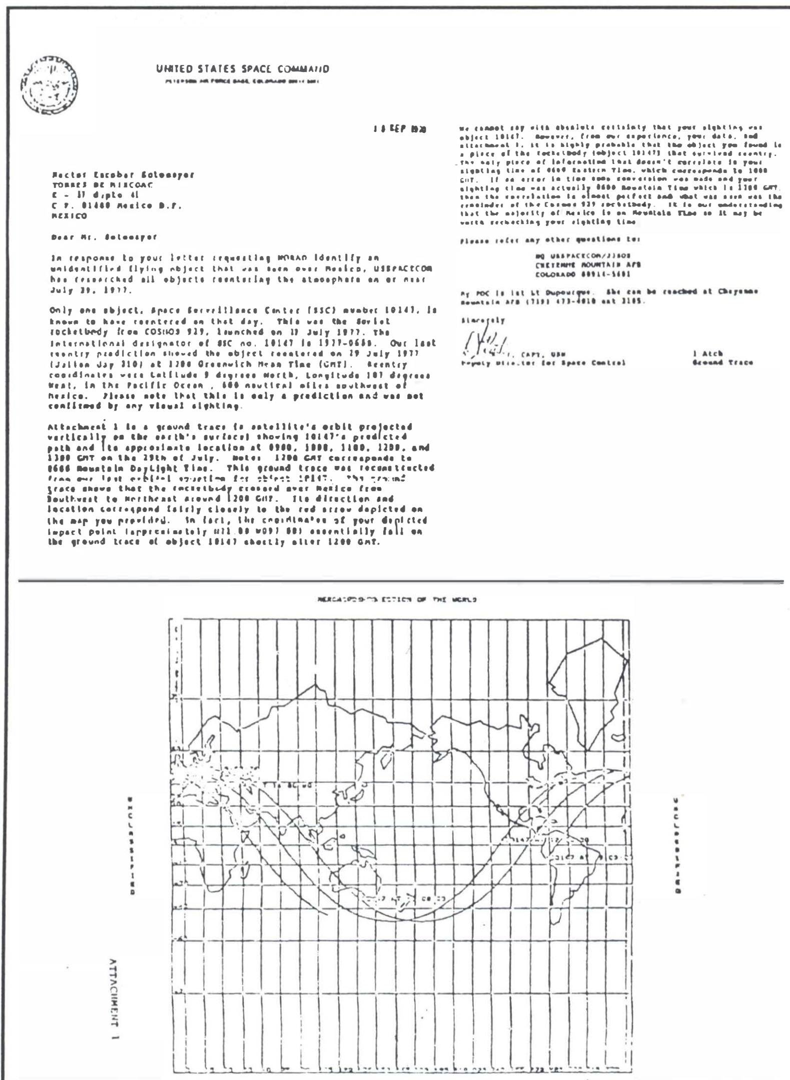
I landsbyen havde man kun et enkelt stykke i størrelsen 20 x 30 cm af det metal, der angiveligt var faldet ned fra himlen, og det havde efterhånden opnået en næsten religiøs status blandt beboerne. Langt om længe lykkedes det dog at få lov til med hammer og mejsel at fjerne et mindre stykke af materialet til analyseformål.

Jernet fra himlen

Efter hjemkomsten til Mexico City blev det lille metalstykke analyseret af specialister. Det meste af materialet viste sig at bestå af jern i en ret ren legering. Der var rester af kul, mangan, silicium, chrom samt spor af nikkel, kobber samt andre metaller. Overfladen af metalstykket havde en klar, grå farve, der ifølge specialisterne måtte skyldes en varmepåvirkning og iltningsprocessen.

Specialisterne var dog næsten mere nysgerrige efter at finde ud af, hvorfor journalisterne anså dette materiale for at være så vigtigt og spændende. Til slut måtte man rykke ud med sproget og fortælle, at det kunne dreje sig om materiale fra et nedstyrtet ufo og gav det navnet „Jernet, der faldt ned fra himlen".

Hector Chavarria fortæller videre i sin redegørelse, at som tiden nu gik, følte han og hans kollega, at de hele tiden stødte på en mur af tavshed, når

UNITED STATES SPACE COMMAND

1 8 SEP 19[illegible]

Hector Escobar Solomayor
TORRES DE MIXCOAC
E - 17 depto 41
C.P. 01480 Mexico D.F.
MEXICO

Dear Mr. Solomayor

In response to your letter requesting NORAD identify an unidentified flying object that was seen over Mexico, USSPACECOM has researched all objects reentering the atmosphere on or near July 29, 1977.

Only one object, Space Surveillance Center (SSC) number 10147, is known to have reentered on that day. This was the Soviet rocketbody from COSMOS 929, launched on 17 July 1977. The International designator of SSC no. 10147 is 1977-066B. Our last reentry prediction showed the object reentered on 29 July 1977 (Julian Day 210) at 1200 Greenwich Mean Time (GMT). Reentry coordinates were Latitude 9 degrees North, Longitude 107 degrees West, in the Pacific Ocean, 600 nautical miles southwest of Mexico. Please note that this is only a prediction and was not confirmed by any visual sighting.

Attachment 1 is a ground trace (a satellite's orbit projected vertically on the earth's surface) showing 10147's predicted path and its approximate location at 0900, 1000, 1100, 1200, and 1300 GMT on the 29th of July. Note: 1200 GMT corresponds to 0600 Mountain Daylight Time. This ground trace was reconstructed from our last orbital [illegible] for object 10147. The ground trace shows that the rocketbody crossed over Mexico from Southwest to Northeast around 1200 GMT. Its direction and location correspond fairly closely to the red arrow depicted on the map you provided. In fact, the coordinates of your depicted impact point (approximately [illegible]) essentially fall on the ground trace of object 10147 shortly after 1200 GMT.

We cannot say with absolute certainty that your sighting was object 10147. However, from our experience, your data, and attachment 1, it is highly probable that the object you found is a piece of the rocketbody (object 10147) that survived reentry. The only piece of information that doesn't correlate is your sighting time of 0600 Eastern Time, which corresponds to 1000 GMT. If an error in time zone conversion was made and your sighting time was actually 0600 Mountain Time which is 1100 GMT, then the correlation is almost perfect and what was seen was the remainder of the Cosmos 929 rocketbody. It is our understanding that the majority of Mexico is on Mountain Time so it may be worth rechecking your sighting time.

Please refer any other questions to:

HQ USSPACECOM/J3SOS
CHEYENNE MOUNTAIN AFB
COLORADO 80914-5601

My POC is 1st Lt Dupourque. She can be reached at Cheyenne Mountain AFB (719) 473-4010 ext 3105.

Sincerely

[illegible], CAPT, USN
Deputy Director for Space Control

1 Atch
Ground Trace

En nedfotograferet gengivelse fra CENAP Report af brevet og satellitkortet fra United States Space Command.

de forsøgte at finde ud af mere om „Jernet fra himlen".

Der kunne tilsyneladende ikke være tale om svindel. Man havde de mange observationsberetninger og nogenlunde sammenhængende beretninger om eksplosion og nedfald af materiale. Og man havde ovenikøbet et stykke af dette materiale!

Kunne det være et naturfænomen? Her kunne kun en meteorit komme på tale, og det var ikke tilfældet ud fra analyserne.

Der måtte helt sikkert være tale om et kunstigt frembragt materiale, så hypoteserne var kun få: Rester af en raket, en flyvemaskine eller et ukendt objekt!

Der var ikke rapporter om nedstyrtede fly fra det omhandlede tidspunkt, ligesom metallet heller ikke var typisk for et fly. Så den mulighed måtte droppes.

Tiden gik, og man kom ikke videre med undersøgelserne.

Nye undersøgelser

En europæisk ufoobservation fra 28. december 1990 satte imidlertid mexicanerne i gang med deres undersøgelserigen. Den europæiske observation havde mange lighedspunkter med den gamle mexicanske observation fra 29. juli 1977. Også i Europa var der taget fotos under hændelsen. På billederne så man uregelmæssige lys flyve hen over himlen. Denne observation skyldtes nedfald af det 3. løftetrin til den sovjetiske satellit Cosmos 749.

Så det var måske alligevel et forsøg værd i den retning.

En henvendelse direkte til NORAD - United States Space Command - gav da også straks et acceptabelt svar. Det måtte dreje sig om et trin af bæreraketten til den sovjetiske satellit Cosmos 929. Bæreraketten havde i sin bane om Jorden fået den tekniske betegnelse 1977-066B.

Ifølge de oplysninger, som mexicanerne modtog fra NORAD, skulle denne sovjetiske bæreraket efter de tilgængelige computerdata være gået til grunde i Jordens atmosfære ved 6-tiden lokal tid omkring 600 sømil sydøst for Mexico City.

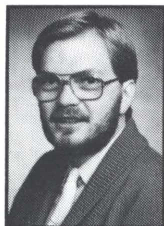
Flyveretningen var fra sydvest mod nordøst, hvilket stemmer rimeligt med hovedparten af øjenvidneberetningerne. Og metallet kan udmærket stamme fra denne løfteraket.

Der befinder sig stadigvæk i SUFOIs fotoarkiver en spændende farvefilm af et lysfænomen på den mexicanske morgenhimmel. Takket være nysgerrige og stædige kolleger kan det nu konstateres, at denne film tilsyneladende ikke viser et meteoritfald, men uden al tvivl nedstyrtningen af en sovjetisk bæreraket.

Og det er i grunden ikke så galt! ■

Laserlys, raketangreb og Mars Air

AF PETER NØRGAARD

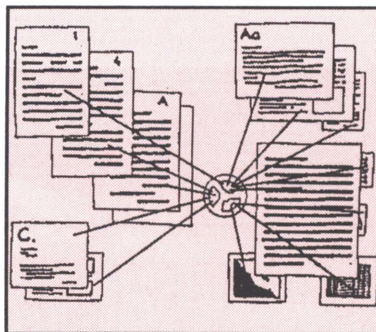

Her et godt stykke inde i 1992 har Rapportcentralen gjort status over observationer i 1991. I UFO-Nyt nr. 1/92 var der omtalt nogle observationer fra 1991. Denne artikel kigger på året generelt og omtaler andre observationer.

Laserlys, lyskanoner og forskellige udgaver af kraftige projektørlys, er virkelig noget, der kan få danskerne til at rapportere om ufoer (noget der iøvrigt fortsætter ind i 1992).

Når en eller flere lyskegler danser henover en nattehimmel eller på undersiden af en sky, ser det faktisk også lidt mærkeligt ud. Selvom jeg selv har set det flere gange under varierende meteorologiske forhold, kan det stadig forbløffe, når det næste gang bliver set under helt andre vejrforhold.

Der er sikkert andre bilister end mig, der har været lige ved at ende i grøften, eller det der var værre, i be-

stræbelserne på at identificere hvad det dog var for et underligt lys, der lavede cirkelbevægelser på skyerne. For andre har det set ud som om, at det var noget, der lyste ned gennem skydækket, måske projektører fra et rumskib, der svævede over skyerne. I klart vejr, hvor det måske er muligt at følge lyskeglen næsten til jorden, er det dog forholdsvis nemt at afgøre sagen.

Skjulte rapporter?

Der er i 1991 kommet over 100 henvendelser om observationer, hvoraf det er lykkedes os at få registreret 90. I nogle tilfælde har flere personer reageret på det samme fænomen. Det betyder, at der reelt set har været 56 tilfælde af ufoobservationer, som er kommet til SUFOIs kendskab. Det er 9 færre end i 1990.

Ud af de 56 henvendelser er der 15 observationer, som ikke er fra 1991. Altså 'skjulte rapporter' som af flere forskellige årsager først er kommet frem måneder eller år senere. Vi ved af erfaring, at der er mange flere af den slags tilfælde, som ikke kommer til vores kendskab. Nogen vil ikke henvende sig „bare fordi de har set et mærkeligt lys", og andre kender måske ikke til SUFOIs eksistens. Så hvis DU har set noget, eller kender nogen der har, er vi meget interesseret i at få

det at vide. Vi behandler alle henvendelser seriøst, og en observatørs navn og adresse er kun til vores brug, med mindre andet aftales.

Observation fra 1920

Den ældste observation er fra 1920. Jeg blev ringet op af en fru Andersen, der bor i en midtjysk by. Hun havde set en omtale i den lokale avis, der fortalte, at jeg skulle holde et ufoforedrag på byens skole. Da hun ikke kunne komme til stede, ringede hun for at fortælle om en observation, som hendes mor havde haft.

Moderen boede i sin ungdom på Alrø i Horsens fjord, og hun var 16 år, da hændelsen fandt sted. Selvom hun var blevet noget alderssvækket på det seneste, kunne hun tydeligt huske oplevelsen endnu.

Observatøren boede sammen med sin familie på en gård, og hun var alene ude at gå en klar måneskinsaften ved 20-tiden. Hun er ikke helt sikker på, om det var forår eller efterår.

I løbet af 2-3 sekunder mærkede hun et mægtigt sus og en stærk varme, samtidig med at hun blev blændet af et meget kraftigt lys. Det var en chokerende oplevelse, som hun straks fortalte til sine forældre, da hun kom hjem. De bad hende imidlertid om ikke at fortælle det til nogen overhovedet (måske af frygt for at naboerne ville tro, at deres datter var blevet tosset). Først flere år senere fortalte hun det videre til sin egen datter.

Lav opklaringsprocent

Det vil ofte være svært at finde en forklaring, som kan dokumenteres, på de fleste af de ældre observationer. Bl.a. derfor, og på grund af manglende ressourcer i form af for få rapportoptagere, er det kun lykkedes os at forklare ca. 40% af henvendelserne i 1991. Det ligger væsentligt under de ca. 90%, som vi normalt er i stand til at give en forklaring på. Flere af sagerne fra 1991 er dog endnu ikke endeligt afsluttet.

Raketangreb

Det har været et år med 3 perioder, hvor der har været et større antal henvendelser om det samme. Den 18. januar 1991 kl. 23.15 kunne resultatet af en russisk satellitundergang ses over store dele af Europa. SUFOI fik 6 henvendelser, der geografisk kom fra

både Jylland, Fyn og Sjælland. Det blev nævnt i radioavisen dagen efter, at det i Israel fejlagtigt var blevet tolket som et raketangreb fra Irak, og gas-maskerne var blevet hevet frem.

Besøg af Mars Air

I dagene efter den 4. oktober 1991 var der avisomtale især i Vestjylland af en del personers forskellige oplevelser af et ufo. En af beretningerne blev ledsaget af en tegning, der forestillede et interplanetarisk rumskib påmalet „Mars air" på siden.

Et par observatører blev interviewet til lokalradioen, og Ib Laulund fra IGAP udtalte, „at der var flere observationer imellem, som var 'rigtige' ufoer".

Ret hurtigt stod det klart, at der havde været en kraftig meteor kl. 20.15 den 4. oktober, som i hvert fald kunne ses over det meste af Danmark. Alle de observatører, som SUFOI havde kontakt med i denne sag, havde haft observationer ca. kl. 20.15, hvorfor alle sagerne er opklaret.

Århus by night

Fra den 14. december og året ud var der lys over Århus, der kunne ses fra både Hammel og Horsens. I alt 16 henvendelser fik vi i den sidste halvdel af julemåneden.

På et tidspunkt kørte vores næstformand Flemming Rasmussen, Lystrup, ind mod byen. Han ville ved selvsyn finde årsagen til de lyskegler, der blev ringet om, og som han selv kunne se fra sin bopæl. På Silkeborgvej i Åbyhøj på taget af en bygning i en baggård til firmaet Pablo Laser fandt han projektøren. Den tegnede en cirkel på skyerne, samtidig med at den stod og drejede hele horisonten rundt i løbet af en to timers periode. Alt efter skyernes højde betød det, at den kunne ses langt omkring. Det blev ikke til en hvid jul i 91, men der var masser af lys over Århus by night.

Blandt de øvrige observationer, der er forklaret, har det drejet sig om: planeter, kornmod, fly, statisk elektricitet, fyrværkeri og lyset fra en TV-mast.

Tre sorte objekter og TV2

Det var også i 1991, at vi fik kontakt til aftenskoleleder Kai Toft Nielsen i Randers (se omtale andetsteds i bladet om SUFOIs medvirken i TV2 programmet Eleva2ren). Ved et offentligt foredrag i foråret deltog en observatør fra Ulstrup og fortalte om sin egen observation over Gudenåen i april 1989 (tidligere omtalt i UFO-Nyt).

Denne levende beretning virkede stærkt på publikum, og under spørgerunden sidst på aftenen, rejste Kai Toft Nielsen (KTN) sig op. Han havde fået lyst til at fortælle om sin egen observation, som stammede fra 1981.

Ved Borup uden for Randers var KTN ude at prøvekøre en bil sammen med en mekaniker. Vejret var klart og tørt. Klokken var godt 10 denne lørdag formiddag. På Borup Byvej standsede de og stod ud af bilen. Tre sorte objekter i en trekantformation kom lydløst flyvende fra øst. De drejede i en blød bue og bevægede sig i roligt tempo væk i nogenlunde samme retning, som de kom fra.

Begge observatører var enige - det var ikke fly. Der var hverken lys, vinduer eller antenner på objekterne, som kun var ca. 300 meter væk. SUFOI har heller ikke været i stand til at give en forklaring.

Ny leder af Alarmcentralen

I forbindelse med repræsentantskabsmødet i september 1991, der blev holdt i Silkeborg, valgte Ole J. Knudsen at sige farvel til Alarmcentralen. Efter mange års indsats, som vi siger Ole tak for, ønskede han at overlade posten til en anden. Det blev Bo Nielsen i Kolt, Hasselager. Bo er uddannet skibsfører og amatørastronom. Han har beskæftiget sig med ufoer siden 1980 og blev indvalgt i SUFOIs repræsentantskab i 1987.

Alarmcentralens telefonnummer er: 86 28 90 61. Bo sidder klar ved telefonen og er parat til at modtage henvendelser om ufoobservationer.

Danske observationer

AF TOKE HAUNSTRUP

Gennem de seneste år er der jævnligt dukket observationer op fra egnen omkring Ulstrup, et område der ligger ved Gudenåen (se omtaler af observationer i UFO-Nyt nr. 3/89 og 4/89). I flere af tilfældene har der været observeret et bållignende fænomen, hvilket også gælder for den første observation.

To „bål" over Tjærebækken

Natten mellem den 29. og 30. april 1989 så en 59-årig mand to lysfænomener fra sit hus.

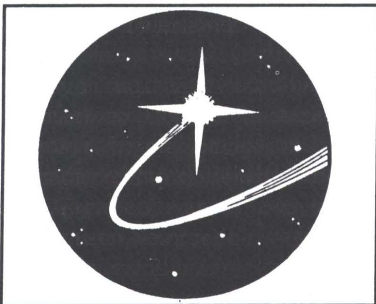
Omkring klokken 01.05DST (dansk sommertid) blev han opmærksom på to lys over „Tjærebækken" - en bæk der har sit udløb i Gudenåen.

Rapportøren observerede lysene i sydøstlig retning gennem et vindue. Han bedømte afstanden til at være omkring 650 meter.

Fænomenerne lignede to „bål", der skiftevis lyste op. Flammernes farve beskrives som overvejende gul/orange, men også svage, blålige flammer blev set.

Når det ene lysfænomen blussede op, sås det i 30-60 sekunder, hvorefter det døde hen, og det andet fænomen blussede op. Dette forløb gentog sig gang på gang.

De to bålfænomener forblev på det samme sted under hele observationen. Afstanden mellem dem vurderede observatøren til at være ca. 10 meter.

Ved halv tre-tiden døde begge lys hen, og manden gik til ro. Hele observationen havde varet omkring en time og 25 minutter.

Næste dag gik observatøren ned til bækken for at se, om han kunne finde rester fra et bål - men uden resultat.

Lys i siksak ved Vallekilde Højskole

Om natten den 12. juli 1991 blev der set flere besynderlige lys over Vestsjælland.

Denne nat var to højskoleelever ude at gå en tur i et område ved den lille by Vallekilde, der ligger nær 4534 Hørve.

Klokken ca. 02.00 (DST) befandt de sig omkring 600 meter øst for Vallekilde Højskole. Himlen var klar, og pludselig fik den mandlige observatør øje på et lys i nordvest. Han gjorde sin kvindelige ledsager opmærksom på det gullige lys, der befandt sig højt på himlen.

Lyset blinkede regelmæssigt, og begge observatører mente, at det havde en siksak'ende bevægelse i nogle få sekunder, hvorefter det fortsatte i en lige bane. Observatørerne er uenige om, i hvilken retning lyset fløj.

Efter de siksak'ende bevægelser delte fænomenet sig i to lys og samlede sig derefter atter til et. Manden fik det indtryk, at der var tale om to forskellige lys, som cirklede rundt om hinanden. Han forklarer, at når lysene dækkede hinanden, sås de som ét fænomen.

Efter et stykke tid forsvandt det gullige fænomen pludselig.

Nu blev de to observatører opmærksomme på et nyt lys. Dette befandt sig lavt i den sydvestlige horisont og havde et rødligt skær. Lyset bevægede sig med en jævn hastighed mod vest og forsvandt ud af syne efter få minutter. Det kan ikke udelukkes, at netop dette lys var forårsaget af et fly eller et meteor.

Nogle minutter senere dukkede et tredje lys op lavt over den syd-sydvestlige horisont. Den kvindelige observatør mente, at lyset bevægede sig mod sydøst. Det nye fænomen virkede så stort, at der kunne ses en form. På det gullige objekt sås et kraftigt og hvidt lys, der var rettet mod nord.

Fænomenet bevægede sig syd for de to observatører, og da det befandt sig i sydlig retning, opfattede de det, som om objektet „drejede" sig en smule. Herved blev det kraftige lys rettet mod dem.

Begge observatører fik det indtryk, at den øverste del af objektet havde en buet overflade.

Fænomenet stod stille i omkring 30 sekunder med lyset rettet mod dem. Under denne del af observationen mente observatørerne, at de kunne høre en svag brummende eller høj frekvent lyd fra objektet.

Da der var gået 30 sekunder, drejede fænomenet tilbage til den oprindelige stilling og fløj videre mod øst-sydøst. Efter i alt 20 minutters observation forsvandt lyset i sydøst.

Mens alle disse hændelser stod på, bemærkede observatørerne også et svagt gult lys. Dette lys blinkede regelmæssigt og befandt sig højt på himlen i nordvest. Det bevægede sig i små ryk og forsvandt pludseligt. Muligvis kan dette lys være forårsaget af en satellit. Lyset fra satellitter kan variere i styrke pga. deres rotation om sig selv.

Som afslutning kan det nævnes, at fra det første fænomen blev set, og til det sidste forsvandt, havde observationen varet omkring en time og et kvarter. ■

Vrimmel af mærkelige væsener

Mange tror, at cryptozoologer kun beskæftiger sig med Loch Ness-uhyret og den afskyelige snemand, men som den engelske zoolog Karl Shukers nye bog så tydeligt viser, er dette alt andet end tilfældet. Bogens 24 kapitler er befolket med en sand vrimmel af mærkelige dyr.

Man møder blandt andet fugle som træskonæb og hammerhejre, der volder systematikere voldsomme hovedbrud. Man kommer i nærkontakt med harlekinbillen, der er et omvandrende hotel for skorpioner, og man læser detaljerede beskrivelser af frøer, der kan svæveflyve, og søpølser, der med regelmæssige mellemrum udskifter alle deres indre organer.

De videnskabeligt velkendte og anerkendte dyr, der beskrives i bogen, har i det hele taget en så fantastisk biologi, at hverken et Loch Ness-uhyre eller bogens mere mystiske medvirkende behøver at skamme sig over selskabet.

I bogens kapitler om de dyr, der muligvis slet ikke eksisterer, præsenterer Karl Shuker en lang række eksempler, der kan måle sig med de fleste kriminalhistorier i spænding.

Hovedrollen indehaves af Ameranthropoides, den sydamerikanske menneskeabe, der kun kendes fra et enkelt foto, og som efter mange zoologers mening er et svindelnummer. Men der er også mindre roller til de new zealandske moa-strudse, der måske ikke uddøde så tidligt, som sagkundskaben normalt tror. Og ligeledes til de drageunger, der engang skræmte jugoslaviske landsbyboere fra vid og sans.

Bogen er hele vejen igennem illustreret med herlige, gamle træsnit, der i sig selv er et spændende studium værd. Det er en flot bog, der er både spændende, sjov og lærerig. Hvad kan man så ønske sig mere? ■

Extraordinary animals worldwide, af Karl P.N. Shuker. Robert Hale, London 1991. Indbundet. 208 sider.

Lars Thomas

Denne „vildmand" blev skudt i Sydamerika i 1929. Desværre er alle rester af „aben" forsvundet, og kun fotografiet er tilbage.

Ufoernes gåde ligger i engelske kornmarker

AF LARS THOMAS

De mystiske cirkler i engelske kornmarker har været i mediernes søgelys i en del år efterhånden. Diskussionerne går livligt på, hvad der har forårsaget dem.

De to mest jordnære forklaringer er svindelnumre eller hvirvelvinde, mens andre mener, at det er landingsspor efter ufoer.

Gassen gik i vid udstrækning af ballonen i efteråret 1991, da to ældre engelske gentlemen tilstod, at det var dem, der havde startet affæren. Det hele havde altså været svindelnumre - eller havde det? Den sag ser to forfattere, Jenny Randles og Paul Fuller, nærmere på i deres absolut spændende og velskrevne bog: „Crop Circles. A Mystery Solved."

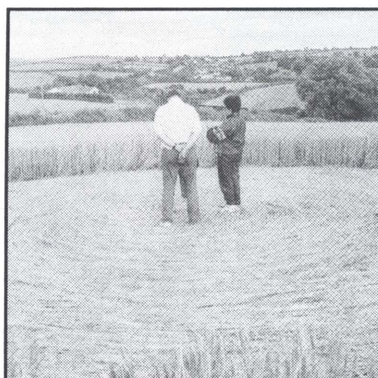
Igennem en lang række eksempler argumenteres på overbevisende måde for, at ganske vist er en stor del af korncirklerne svindelnumre, især de nyere eksempler, men fænomenet har en så lang historie, at det ikke kan være opspind altsammen.

Forklaringen på de cirkler, der ikke er svindel, skulle være en elektrisk ladet atmosfærisk strømhvirvel, en såkaldt Meaden Vortex. Eksistensen af denne type hvirvel er først foreslået af den engelske meteorolog Terence Meaden, men dens eksistens er ikke endelig påvist endnu. Dens forskellige teoretiske egenskaber forklarer dog de forskellige forhold ved korncirklerne på fremragende vis.

I første del af bogen holder forfatterne sig til korncirklerne og deres forklaring, mens de samtidig anklager pressen for at have fordrejet kendsgerningerne om cirklerne i et forsøg på at sælge flere aviser. Det skal såmænd nok være en ganske passende anklage, men derfra går forfatterne så over til at gøre noget af det, som de anklager andre for, nemlig at drage for vidtgående slutninger på for ringe et grundlag. De mener nemlig, at en Meaden Vortex ikke alene er forklaringen på korncirklerne, men også på alle ufoer.

Ifølge teorien er en Meaden Vortex elektrisk ladet. Under gunstige forhold vil det betyde, at strømhvirvlen lyser og fremstår som en stor lysende kugle, muligvis endda med en roterende lysstråle nedenunder. Det svarer jo i besnærende grad til signalementet på mange ufoer, men at det ligefrem skulle kunne forklare dem alle? Tja, læs bogen - og døm selv. ■

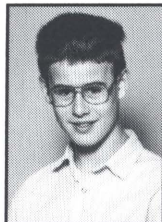
Crop Circles. A Mystery Solved. Jenny Randles og Paul Fuller. Robert Hale, London 1992. Uindbundet. 250 Sider.

(Foto: The Cerealogist, no.5/Winter 1991/2)

Kig på himlen

AF KIM HORSEVAD

MERKUR. Som altid er denne planet vanskelig at iagttage for uøvede; men der er dog et par chancer i løbet af sommeren. I dagene omkring den 6. juli går den let rødlig-gule planet ned en time efter Solen, og der skulle således være mulighed for at iagttage den på aftenhimlen, selv om det er midt om sommeren.

VENUS. Er som bekendt solsystemets næstinderste planet, og dens bevægelser ligner derfor Merkurs, dog er Venus noget langsommere. Fra begyndelsen af august og året ud kan den meget klare planet ses på aftenhimlen efter solnedgang. Man behøver i øvrigt ikke yderligere oplysninger om, hvor man skal kigge, da Venus vil være det himmellegeme (med undtagelse af Solen og Månen), der lyser kraftigst.

MARS. Som nævnt i sidste nummer af bladet, kommer Mars ikke i opposition til Solen i 1992, og der vil derfor generelt være dårlige forhold for at observere solsystemets rødeste planet.

JUPITER. Solsystemets største planet var i opposition til Solen den 29. februar, og der har derfor været gode muligheder for at observere planeten i de forløbne måneder. Man kan dog stadig nå at se den lysstærke planet, inden den kommer for tæt på Solen til at kunne iagttages. Dette sker i slutningen af august.

SATURN. Planeten med ringene kommer i opposition den 7. august og kan i månederne omkring denne dato iagttages på henholdsvis natte- og aftenhimlen. Den 17. august står den smukke planet 5 grader syd for Månen, og kan således let lokaliseres på himlen.

URANUS. Denne planet, som er meget svær at observere uden kikkert, står i opposition til Solen den 8. juli. og vil da (set fra Københavns horisont) være at finde 11,5 grader over den sydlige horisont kl. 24.00.

De lyse nætter, som begyndte den 5. maj, har sin begrundelse i, at Solen ikke når at komme så langt under horisonten, at det når at blive rigtig mørkt, før den står op igen. Denne grænse mellem lyse og „mørke" nætter afhænger definitionsmæssigt af, hvor mange grader Solen er under den nordlige horisont kl. 24.00. I det tilfælde, hvor den er længere nede end 18 grader, har vi en almindelig mørk nat, men er natten ikke lang nok til, at Solen når at komme ned til de 18 grader under horisonten, bliver natten lys. De lyse nætter slutter den 7. august. ■

Sådan vil vi aldrig kunne se Saturn fra Jorden. Tegningen viser udsigten fra Saturnmånen Japetus.

Deltag i rejse til Mars

Nu kan alle og enhver selv deltage aktivt i udforskningen af Mars.

Den russiske rumfartsorganisation har nemlig inviteret den private, amerikanske forening „The Planetary Society" til at deltage i udviklingen og af-testningen af et Marskøretøj.

Marskøretøjet er planlagt til at være en vigtig komponent i Sovjets fremtidige Mars '96 mission. Missionen skal ved hjælp af Phobos rumfartøjet indsamle videnskabelige data om atmosfæren, vindene og overfladen på Mars. Her skal køretøjet bidrage ved at køre rundt på overfladen og foretage målinger og indsamle prøver.

Tilsyneladende har russerne brug for lidt vestlig teknik og har derfor indgået en alliance med Planetary Society, der trækker på viden fra amerikanske videnskabsmænd. Gennem medlemskab af denne forening kan alle derfor være med til at støtte den fremtidige udforskning af Mars.

Hvad der nu sker med missionen efter Sovjets opløsning er ikke helt klart. Men selv om planerne ændres på dette punkt, er der flere andre spændende projekter, som man kan støtte gennem foreningen.

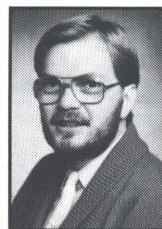
Blandt andet deltager Planetary Society aktivt i SETI forskningen, dvs. søgen efter intelligent liv i universet (altså uden for Jorden). Foreningens META projekt anvender radioteleskoper ved Harvard i Massachusetts og Buenos Aires i Argentina for at søge efter intelligente radiosignaler på mere end 8 millioner forskellige frekvenser samtidigt.

Nærmere oplysninger om Planetary Society fås på adressen: 65 North Catalina Avenue, Pasadena, CA 91106, USA. ■

Per Andersen

Ufoer til kaffen

AF PETER NØRGAARD

Nina, Hugo og de andre

Det er fredag den 21. februar 1992. Klokken er ca. 22.25. Over 1 million danskere sidder foran skærmen med kaffe og kage eller chips og bajere. Slapper af og hygger sig i selskab med Suzanne, Ole, Nina, Hugo og alle de andre. Jeg er lige blevet sminket og har netop fået påmonteret en mikrofon. Står nu og småtripper nervøst bag kulisserne til Eleva2ren. Betragter Nina, som har en seer igennem i gang med et spil Hugo.

Jeg skal på om ganske kort tid...gad vide, om der nu er forfærdelig varmt i sofaen under de kraftige spotlys...Jeg når ikke at tænke tanken til ende, for i det samme kommer en mandsperson med høretelefoner og siger: „Så er det nu!"

Det begyndte med en artikel

I efteråret 1991 skrev BT om de mange observationer i Belgien og om Bo Nielsen, leder af SUFOIs Alarmcentral. Vi fik positive henvendelser på omtalen bl.a. fra en journalist tilknyttet Nordisk Film, der laver Eleva2ren for TV2. De havde lige taget hul på den serie, de kaldte for „Den 2. virkelighed", hvor vidt forskellige okkulte og mystiske cmner bliver behandlet. En del indslag om „luftige" emner var allerede planlagt, hvorfor de gerne ville have noget mere „jordnært" - noget der var mere til „at tage og føle på", som journalisten udtrykte sig. Og hvad var så mere naturligt end ufoer..?

Vi syntes også, det var en god ide med et indslag om ufoer i et landsdækkende TV-medie. Allerhelst et helt program på mindst en time, kun om ufoer. Men det var ikke lige på tale her. Vi ville få 10-15 minutter i alt, hvor der også skulle være nogle filmklip. Vi skulle tænke i visuelle baner og finde ud af, hvad der ville egne sig til TV. TV2 ønskede, at vi formidlede kontakten til en person, der selv havde haft en ufooplevelse, og som ville gå på TV med den. Desuden kunne vi stille med en repræsentant fra foreningen til en snak i studiet. Som formand for SUFOI blev det mig.

Der gik mere tid med forberedelser, end vi havde forestillet os. Vi havde regnet med, at de ville starte i god tid inden den 21., men først om mandagen den 17., gik de for alvor i gang. I løbet af de næste tre dage var journalist og kamerahold på rundtur flere steder i Danmark.

Bo Nielsens Alarmcentral var „belejret" med lys- og lyd-udstyr og mandskab i 5-6 timer, og jeg selv havde besøg i tre timer af journalisten. Der blev lavet optagelser fra en mark på Fyn, og der skulle laves en rekonstruktion af en observation fra Randers. Aftenskoleleder Kai Toft Nielsen havde velvilligt stillet sig til rådighed og ville gerne deltage direkte i studiet.

Ingen ufoer fra Karup til Kastrup

Vi nåede at skaffe det materiale, som vi havde lovet, og så var det fredag den 21. Jeg skulle med fra Karup, og alt var bestilt og betalt i forvejen. Den søde pige ved check-in skranken kunne se på sin skærm, at billetten var bestilt af Nordisk Film. Hun spurgte, om jeg skulle i fjernsynet. - „Ja", sagde jeg lettere overrasket og stak hende straks et prøvenummer af UFO-Nyt, som hun tog imod med interesse.

Vel ankommet til hovedstaden og efter en times afslapning og opladning hos gode ufovenner i Vanløse, kørte jeg med taxa ud til de gamle hæderkronede filmstudier. Eleva2ren var i gang.

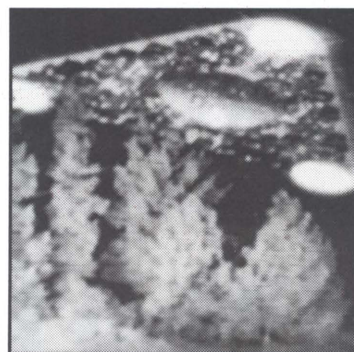
Smil du er på!

Observatøren fra Randers og undertegnede bliver venligt, men bestemt ført midt ind gennem studiet og hen til den store orange sofa. Det eneste jeg sanser, ud over studiegæsternes venlige nik og smil, er Hugos computerstemme, der messer: „sammen skal vi nok klare den, du!"

På bordet placeres en danskvand foran os hver og en skål med wienerlinser. Jette Holm, den okkulte medvært, lægger beroligende sin arm på min skulder og siger, at nu skal vi bare tage det helt roligt og virke naturlige. Ole Steffensen supplerer med oplysninger om, hvor de ekstra TV-skærme er sat op, og at vi ikke må kigge på dem, mens vi selv er „på".

Ole har set en ufo

Så er vi i gang. Ole vender sig mod kameraet og annoncerer, at emnet jo er ufoer. Snakker lidt med Jette om forrige fredags indslag, hvor hun gik barfodet på gløder. Mange seere havde ringet og var nysgerrige efter at vide, om hun havde fået vabler af det. Et benægtende svar og derefter tilbage til ufoerne. Ole fortalte kort, at han selv engang havde rapporteret en ufo, men fik at vide, at det „bare" var en helikopter set på lang afstand. Det var han vist lidt skuffet over.

To fotos fra en NBC TV-film om de belgiske observationer. (Fotos: inforespace, marts 1992)

Selve indslaget begyndte med en omtale af de mange belgiske observationer. Der blev vist et klip fra en videooptagelse af et mystisk lys fra den 12. januar 1990, der var optaget lidt uden for Bruxelles. Ind imellem de små hurtige indslag blev der tid til nogle spørgsmål til undertegnede.

Meget aktuelt kunne jeg oplyse, at der netop denne aften var kommet usædvanligt mange henvendelser til Alarmcentralen, over 70, alle fra det sønderjyske. Der blev

ikke tid til at gå nærmere ind på enkeltheder, men der var tale om mindst 5 forskellige tilfælde. De fleste af dem var dog fra samme tidspunkt og passede med et meget stort meteor, der havde passeret området. Meteoret var gået i opløsning og havde delt sig i 3 mindre stykker i mange farvenuancer.

En spændende køretur

Så blev det Kai Toft Nielsens (KTN) tur. Først gav han en kort, præcis beskrivelse af hændelsen, og derefter vistes en gengivelse, som et kamerahold havde lavet på stedet. Med i indslaget var den mekaniker, som ledsagede KTN på en køretur for at teste en bil.

De fik øje på de tre sorte objekter, der fløj i en trekant-formation. Bilen blev standset, og ude på vejen kunne de sammen betragte de tre helt lydløse objekter, der var uden specielle detaljer, og som i en bue bevægede sig hen foran dem og forsvandt igen. Klokken var 10 en lørdag formiddag, og der var helt klar sigtbarhed.

Ole Steffensen ville vide, hvad KTN havde tænkt i den situation, og om der var noget at være bange for.

„Vi stod og bekræftede hinanden, i det vi så - og hvad skulle man blive bange for. Jeg mener iøvrigt, at det ville være ulogisk, hvis vi skulle være de eneste væsner i universet. Der må være andre beboede kloder."

En stor tak til Kai Toft Nielsen fordi han ville deltage.

En enkelt wienerlinse

De mange timers optagelse i SUFOIs Alarmcentral blev til et indslag på ca. 3 minutter. Der blev vist og fortalt lidt om arbejdet med at opklare de mange henvendelser fra personer, der har set ufoer over Danmark.

Så var tiden pludselig gået og efter et kort spørgsmål til sidst, rundede Ole Steffensen af med en kommentar om, at telefonerne sikkert ville gløde i dagene efter dette indslag (det kom faktisk til at holde stik). Mens vi sad i sofaen, følte jeg ikke, at tiden gik specielt hurtigt, men da Ole begyndte at runde af, syntes jeg, at indslaget var gået utroligt hurtigt. På vej væk fra sofaen nåede jeg lige at snuppe en enkelt wienerlinse...

Mange henvendelser

I løbet af de næste 14 dage fik SUFOI over 1.000 henvendelser af forskellig art. Et par ufokolleger fik en lang arm af at hænge i telefonrøret det meste af weekenden lige efter. Men det er jo herligt med en så stor interesse. Vi havde små annoncer i tre landsdækkende aviser om lørdagen, så der blev udsendt mange prøvenumre af UFO-Nyt. Der kom dog også en del observationer frem, som vi endnu ikke er færdige med at behandle. Af andre positive oplevelser kan nævnes, at vi har fået kontakt med 5-6 nye ufo-interesserede, som gerne vil yde en indsats med optagelse af uforapporter og andet fritidsarbejde i SUFOI. ■

Nye kræfter i SUFOI: Toke Haunstrup

AF PER ANDERSEN

SUFOI ledes af et repræsentantskab på omkring 20 mennesker, og de mødes to gange om året for at diskutere planerne for foreningen og bladet UFO-Nyt. Umiddelbart kan betegnelsen „repræsentantskab" godt virke lidt formelt, men i realiteten er det blot en kreds af personer, der aktivt arbejder med foreningens opgaver.

Nye personer i kredsen bliver efter indstilling valgt af repræsentantskabet. Det sker faktisk ganske ofte, at nye personer indvælges, ligesom det selvfølgelig også sker, at personer trækker sig tilbage.

UFO-Nyt har snakket med et af de helt nye medlemmer af repræsentantskabet, Toke Haunstrup, gymnasieelev fra Silkeborg. Med sine 17 år er Toke blandt de yngste i repræsentantskabet, men han har allerede vist, at man ikke behøver at have interesseret sig for ufoer i 10 år for at deltage aktivt i arbejdet.

Interessen for ufoer begyndte i 1989. På dette tidspunkt lånte Toke en ufobog og nogle UFO-Nyt årgange fra biblioteket. Dem læste han med stor interesse. Allerede ugen efter meldte han sig ind i SUFOI!

Toke blev mere og mere fascineret af emnet og læste flere bøger og blade. Specielt blev han interesseret i observationsrapporter og behandlingen af disse. Mod slutningen af 1989 tog han kontakt med Peter Nørgaard (nuværende formand for SUFOI), og lynhurtigt blev han „kapret" til den lokale ufogruppe i Århus.

Igennem de næste par år arbejdede Toke med forskellige opgaver og holdt bl.a. et foredrag på Kornmod Skole. Derudover udarbejdede han statistiske analyser af uforapporter. Sidste år blev Toke så foreslået til SUFOI's repræsentantskab, og han blev enstemmigt valgt.

Vi spurgte Toke, om han ikke var nervøs for at komme ind i en „stor" organisation som SUFOI. „Nej", svarede Toke, „det var ikke så galt. For det første havde jeg vænnet mig til at arbejde i SUFOI gennem den lokale ufogruppe, og for det andet er SUFOI's organisation såmænd ikke så vanskelig at have med at gøre. I virkeligheden er det jo blot en gruppe mennesker med en fælles interesse. I øvrigt er dét at arbejde i en lokal gruppe en glimrende måde at starte sin ufointeresse på."

SUFOI: *Har du nogensinde selv set et ufo?*

Toke: Nej, det har jeg ikke. Men jeg har flere gange set naturlige fænomener under usædvanlige forhold. En af de mest interessante observationer havde jeg sidste år på min fødselsdag. Jeg stod på trappen og skulle til at sige farvel til mine gæster omkring kl. 23. Vi ser så et kraftigt lys, der kommer fra NV mod SØ - som Venus når den er

Toke Haunstrup

klarest. Vi er tre personer, der ser det, og vi spekulerer på, om det mon er et fly eller et meteor.

Observationen varede i alt 30 sekunder, hvorefter objektet forsvandt lavt i horisonten. Det specielle var, at der var en klar kondensstribe efter objektet, og den blev stående på himlen i et stykke tid. Det viste sig så senere, at der var tale om en satellit, der brændte op i atmosfæren, og resterne blev for resten fundet i Afghanistan.

SUFOI: *Hvad tror du selv, ufoer er for noget?*

Toke: Som så mange andre nye interesserede var jeg i starten slet ikke i tvivl om, at der var tale om rumskibe. Efterhånden som tiden er gået, og jeg har lært mere om fænomenerne, tror jeg mindre og mindre på, at der er tale om rumskibe. Derimod tror jeg, at der kan være tale om mere naturlige forklaringer.

SUFOI: *Er det hele så bare kendte fænomener?*

Toke: Nej, ikke nødvendigvis. SUFOI er blevet dygtig til at finde de naturlige forklaringer, og i dag opklares omkring 90% af alle observationer. Men tilbage er stadig en kerne, som man ikke kan forklare, og der kunne være tale om fænomener, som videnskaben ikke kender i dag. Fx er der en del observationer, der tyder på nye typer af plasmafænomener.

SUFOI: *Hvad er dine arbejdsopgaver i SUFOI?*

Toke: Som de fleste andre aktive arbejder jeg med en række forskellige ting samtidigt. Jeg er bl.a. lokal repræsentant, og den væsentligste funktion i denne forbindelse er at snakke med personer, der mener, at de har set et ufo. Det vil sige optage rapporter. Men også foredrag i det lokale område og informationsarbejde i almindelighed hører til jobbet.

Desuden arbejder jeg i øjeblikket med nogle analyseprojekter, der på basis af folks rapporter skal finde ud af, hvad vi kan sige om ufoerne. Og endelig skriver jeg referater af observationer til UFO-Nyt.

SUFOI: *Der er også noget om, at du har skrevet en bog?*

Toke: Ja, men det har nu ikke noget med ufoer at gøre. Jeg har skrevet en krimi for børn med titlen „Miljømorderne". Kort fortalt handler den om to drenge, der rejser til Jylland. Der sker dog det mærkelige, at det regner utroligt meget den sommer, og det kan ingen forstå. Men drengene finder en sammenhæng til et nedlagt mejeri i nærheden, og de finder også forklaringen (som ikke skal røbes her).

SUFOI: *Hvad er dine ideer for SUFOI i fremtiden?*

Toke: Jeg synes generelt, at SUFOI er en god forening, der gør et godt stykke arbejde. Men selvfølgelig kan noget forbedres. Der kan gives bedre information til befolkningen om ufoer, bl.a. gennem en bedre udnyttelse af medierne. Og så kan SUFOI's arbejde med og behandling af folks observationsberetninger forbedres.

SUFOI: *Har du et godt råd til andre unge, der interesserer sig for ufoer?*

Toke: Det bedste er at tage kontakt med en lokal ufo-gruppe og derigennem komme i kontakt med andre interesserede. Den lokale gruppe kan man komme i kontakt med gennem den lokale SUFOI repræsentant (se listen side 23 /red.). Hvis der ikke findes en gruppe i nærheden, kan man måske selv forsøge at starte en gruppe. Jeg ved, at UFO-Nyt gerne bringer små annoncer for interesserede, der gerne vil starte en ufo-gruppe. ■

Officiel adresse

Skandinavisk UFO Information (SUFOI)
Postboks 6, 2820 Gentofte
Giro 9 11 77 25
Tlf. 86 28 90 61
Normal ekspeditionstid: Kl. 18-23.

Formål

1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufofænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.
2) Det er SUFOIs opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.
3) Ved et ufofænomen forstår vi et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.
4) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

SUFOI ledes af repræsentantskabet. Den daglige ledelse varetages af formanden og de to næstformænd. Repræsentantskabet består af 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

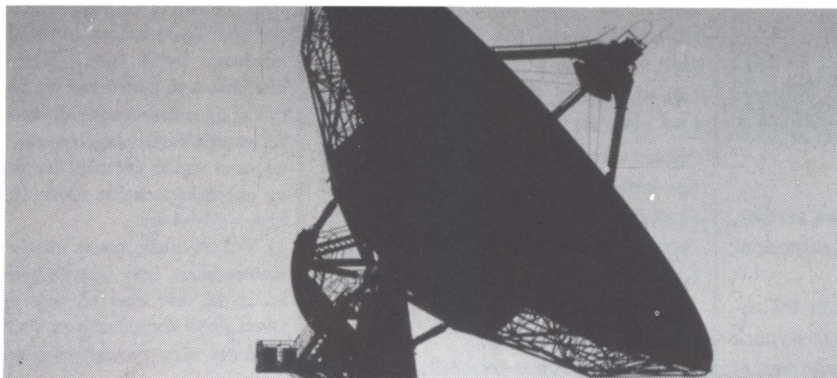
Daglig ledelse

Peter Nørgaard (formand, rapportcentral, foredragsafdeling), Møllegade 7, 1.tv., 8600 Silkeborg. 86 80 13 15.
Per Andersen (næstformand), Klingseyvej 28, 2720 Vanløse. 31 71 96 64.
Flemming Rasmussen (næstformand), Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 59 20.

Øvrige repræsentantskab

Jørgen Bengtvig (arkivar), Galgebakken Skrænt 3-15A, 2620 Albertslund. 42 64 44 69.
Torben Birkeholm, Aadalsvej 16, 9210 Aalborg SØ. 98 14 70 97.
Karin Bøger, Mariehøj 244, 2990 Nivå. 42 24 42 19.
Jan Hansen (medlemsarkiv), Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.
Kim Møller Hansen (fotoafdeling), Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.
Toke Haunstrup, Tollundvej 13, 8600 Silkeborg. 86 85 11 85.
Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 53 94 11 69.
Finn W. Kalvik, Arn. Hansensvei 11, N-5030 Landås, Norge. Kontakt for UFO-NYTs læsere i Norge. 05 28 01 26.
Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.
Brian Møller, Aabenraavej 14, Kiskelund, 6340 Kruså. 74 67 04 54.
Bo Nielsen (alarmcentral), Kunnerupvej 21, Kolt, 8361 Hasselager. 86 28 38 71.
Arne S. Petersen, Magleparken 54, 1.tv., 2750 Ballerup. 42 97 80 76.
Inge H. Svane, Mejlbyvej 610 D, Hårup, 8530 Hjortshøj. 86 99 92 39.

En meget betydningsfuld fejl

AF PER ANDERSEN

Er der liv andre steder i universet? Dette spørgsmål har betaget menneskene i århundreder og har givet anledning til utallige spekulationer. I det 17'ende århundrede troede mange, at alle planeter i vores solsystem var beboede. Halvtreds år senere forestillede satirikeren Voltaire sig, hvordan beboere fra Saturn besøgte Jorden og spiste bjerge til morgenmad! Og tidligt i dette århundrede beskrev Percival Lowell, hvordan Mars var fyldt med „kanaler".

Alle disse tanker og teorier viste sig til sidst at være forkerte. Men menneskets søgen efter liv i universet fortsatte. Både blandt professionelle astronomer og i amatørkredse hos ufoforeningerne.

En af nøglerne til spørgsmålet om liv ude i universet har altid været, hvor almindeligt det er, at stjerner har planeter omkring sig. Parallelt med at lytte efter intelligente radiosignaler har astronomerne derfor også med stor interesse ledt efter planeter om andre stjerner.

Det fremkaldte derfor de store overskrifter, da det efter flere års målinger lykkedes for astronomer ved det engelske Jodrell Bank observatorium at måle sig frem til noget, som man mente var en planet. Man havde opdaget, at impulserne fra pulsaren 1829-10 varierede en ganske lille smule. Faktisk kun 0,008 sekund. Men ikke desto mindre var det nok til, at man i sommeren 1991 mente at kunne påvise en planet, der måtte kredse om pulsaren.

Men ak, glæden blev kun kort. Allerede i begyndelsen af i år måtte de engelske astronomer slukørede bekende, at de vist nok havde begået en fejl! De havde nemlig glemt at tage højde for, at Jordens bane om Solen ikke er en cirkel, men en ellipse! Og det var dét, der var skyld i signalets variation. I bladet Nature skrev astronomerne, at de måtte „tage det fulde ansvar for denne fejl".

Historien slutter imidlertid ikke her. De engelske astronomers fejl fik nemlig en „happy ending". Allerede inden fejlen blev erkendt, var en række andre astronomer gået i gang med at finde planeter rundt om andre pulsarer - vel at mærke uden at begå samme fejl med Jordens bane.

Og i januar i år var der bid! To astronomer mente, at de med verdens største radioantenne, Arecibo-teleskopet på Puerto Rico havde opdaget to eller endnu flere planeter i bane om en anden pulsar med navnet PSR1257+12. Nu går de to astronomer, Wolszczan og Frail, i gang med at checke deres resultater en ekstra gang - belært af erfaringerne.

Under alle omstændigheder åbner målingerne op for, at der er uanede mængder af planeter i universet. Det ser ud til, at vi gennem en fornyet astronomisk indsats endelig er på vej mod at få bekræftet, at planeterne omkring solen ikke er enestående. Dermed er endnu en sten lagt på vejen til at finde (andre) intelligente væsener i universets dybder.

Og måske kan man så også få endeligt afgjort, om det er disse intelligente væsener, der har ansvaret for de mange ufoobservationer, der finder sted her på Jorden. ■